

Moc vítězit

Alexandr Bujon

Citované verše Písma svatého jsou převzaty z překladu Nové Bible Kralické a překladu Bible Kralické.

ÚVOD

Rozhovory se stovkami mladých lidí a množství jejich dopisů, které neustále dostávám, mne vedly k napsání této knihy. Dělim se v ní se čtenářem o to, co vlévá do mého srdce pokoj a radost. Z vlastních postřehů jsem přišel k závěru, že většina mladých křesťanů je nešťastných z jednoho velmi prostého důvodu. A sice proto, že zcela nechápou, kým Kristus je, co pro nás vykonal, a jak s Ním můžeme žít. Mladý člověk ví, co všechno „může“ a „nesmí“, ale sotva dosahuje laťku pravidel, které zná. Je smutný ze svých neustálých chyb. Tajemná síla jej tlačí dělat to, co nechce. Jeden neúspěch stíhá druhý a zlověstný hlas mu našeptává: „Ty jsi k ničemu, nikdy úspěchu nedosáhneš. Na co spoléháš, když vedeš takový dvojaký život? To už je lepší dát průchod svým přáním!“

Jak tento příběh končí? Mladý člověk dá průchod svým zhoubným přáním a upřímně spoléhá na to, že to tak bude poctivější. To je lepší takto žít, než táhnout nesmyslnou existenci a tvářit se vesele za neveselé situace. Nejhorší je, že si na takový život časem zvykne a považuje ho za normální. Boží hlas utichá a mladý člověk zůstane navždy ztraceným, třebaže je formálně členem církve.

Milý mladý příteli, tato kniha je napsána pro tebe! Věř, že není napsána jen tiskařskou černí, ale i láskou. Dlouhá léta jsem se stýkal s mládeží, ať už na modlitebních setkáních či táborových shromážděních; na fotbalovém hřišti i v modlitebně; ráno, večer a dokonce i v noci. Radosti i smutky, pády i vítězství, o kterých mi vyprávěli tvoji vrstevníci, mne vedly k napsání těchto řádků.

Nezajímají mne krásná slova, zajímáš mne ty! Chci, aby jsi mne pochopil. To je mým jediným cílem. Píši tím jazykem, jakým jsem se nejednou obracel k mládeži na táborových shromážděních nebo modlitebních setkáních. Přemýšlel jsem, jak bych ti pomohl, protože jsem dlouhá léta prožíval stejné drama jako ty. Víím, jak se cítíš, když nejsi schopen dostát nadějím, které na tebe byly vloženy. Píši to, protože jsem jednou poznal Ježíše — svého nejlepšího přítele — a pochopil, že křesťanský život sahá někam dál, než jen po soulad s existující normou. Zjistil jsem, že se jeho chuť nedá s ničím srovnat. Může být něco lepšího než znát Ježíše?!

Alexandr Bujon

MOC

MOC -

abychom udělali správnou volbu

Ztracení ve sboru

Vstoupil do mé pracovny, sedl si naproti a rozplakal se.

„Kazateli, já jdu do záhuby,“ řekl přes slzy.

Jen pár slov a ukázalo se, že je jich dost k popsání vnitřní tragédie.

Velmi dobře jsem tohoto mladíka znal. Byl to jeden z nejlepších členů mého sboru, byl mojí pravou rukou v práci s mládeží. Všichni ho měli rádi a byli jím nadšeni. Teď tu zlykal, utíral si slzy a pokračoval:

„Nepochybujte o tom že jdu do záhuby. Jako věřící jsem se narodil. Všichni si myslí, že jsem dobrý křesťan. Rodiče mne považují za dobrého syna a členové sboru za obětavého činovníka. Dokonce mne zvolili vedoucím mládeže. Matky mne dávají za příklad svým dětem. Všichni mne mají za vzor, ale to není pravda! Já jsem k ničemu. Před malou chvílí jsem udělal něco hrozného a ne poprvé. Nejsem takový, jak si to o mně myslí.“

Chtěl jsem něco říci, ale přerušil mne.

„Já takovým ale nechci být, kazateli. Chci být opravdovým křesťanem, ale nedaří se mi to. Bojuji už dlouho, ale vždy prohrají.“

Bolelo mě vidět jej v takovém stavu.

„Zklamal jste se ve mně, že?“ zeptal se ještě.

Zklamaný?! Vyschlo mi v ústech. Snažil jsem se svůj zármutek a bolest skrýt, protože to byla tragédie nejenom tohoto mladého člověka. Představil jsem si na jeho místě jiné mladíky a dívky, kteří navštěvují sbor. Dokonce i já sám jsem se mohl ocitnout v tomto nešťastném postavení.

„Kazateli, já hynu!“ Kde? Ve sboru? Je možné být současně ve sboru a hynout? Žel, ano. Podobně jako tento mladý muž hynou mnozí; tajně dělají to, co by dělat neměli. Ale jsou i jiní, kteří vždy jednají správně, plní

všechny církevní požadavky a mají výbornou reputaci, ale přesto hynou.

Evangelium nám podává zprávu o bohatém mládenci. Tento příběh je zaznamenán u Marka v 10. kap. Vedoucí jeho sboru dávali na první místo zákon a pravidla. To se dělat nesmí, to také ne, to je hřích a to také. Bohatý mládenec vyrostl s falešnou představou o Bohu. Viděl jej sedět na trůnu a s kamennou tváří diktovat pravidla a vždy připraveného napomenout neposlušné. Od samého dětství jej starší učili horlivě zachovávat všechna ustanovení. Měli na zřeteli jen reputaci církve.

Zkusme si tento příběh převést do současné doby. Např. když dívka chodí na veřejnosti v příliš vyzývavých šatech, udělí jí výbor sboru napomenutí. Dívka svůj sbor miluje, takové šaty přestane nosit a všichni ve sboru jsou spokojeni. Proč přemýšlet nad tím, co se odehrává v jejím srdci? Hlavně, aby se držela pravidel a byla dobrým členem sboru.

Tak se bohatý mládenec naučil navenek plnit všechna přikázání a nařízení. Na pohled byl spořádaným, aktivním členem sboru. Zapojoval se do bohoslužeb i jiných sborových aktivit, bylo na něj možno poukázat jako na příklad. Ale v jeho nitru tomu tak nebylo. Nebyl šťastný. Zdálo se mu, že je ztracen, třebaže všechno splňoval.

Jednou se ve sboru mluvilo o tom, že do města přišel Ježíš. Všichni mu šli naproti. Farizeové, starající se o nejmenší detaily zákona, jej doslova zasypali otázkami. „Může se muž rozvést se svou ženou? Je hříchem si stříhat vlasy? Je hříchem modlit se vsedě? Je možné postavit restauraci hned vedle modlitebny? Je hříchem chodit na pláž?“ Pán Ježíš ale neztrácel čas tím, že se s nimi dohadoval. Odebral se k místu, kde stála skupinka bosých dětí, posadil si je na kolena a přitulil k sobě.

Bohatého mládence se tato scéna dotkla. Nikdy ho nenapadlo, že by Ježíš mohl být tak sentimentální. Syna Božího si představoval úplně jinak. Poprvé v životě tento mladík pocítil touhu se někomu svěřit. Když už Pán Ježíš vycházel z města, přiběhl k němu, padl před ním na kolena a řekl: „Dobrý učiteli, co mám dělat, abych měl život věčný?“ Ve skutečnosti se vlastně ptal: „Co mám dělat, abych se zachránil? Cítím, že hynu. Nemám jistotu spasení!“ Proč se tak cítil? Nebyl snad dobrým členem církve? Neplnil snad všechna pravidla? Ano, ale poslušnost pravidel není zárukou spasení. Být na pohled dobrým členem církve ještě neznamená být spaseným. Je možné být poslušným ve všem a současně být tím, který zahynul. Nalézat se ve sboru a být ztraceným.

Pán Ježíš se pokusil přivést tohoto mladého člověka k řešení tím, že začal tím, co mu bylo známé. Mladík znal literu zákona, a proto mu Ježíš řekl: „Ostříhej přikázání“. Námitka na sebe nenechala čekat. „Mistře,“ řekl smutně mladík, „toto všechno zachovávám od svého dětství, ale smutek

nemizí, naopak sílí. Každodenní pochybnosti mě týrají.“

Mladík si v Kristově pohledu přečetl lásku. Víš, že i tebe Ježíš miluje? Není podstatné, jestli jsi chudý či bohatý, černý nebo bílý, krásný nebo moc ne. On tě miluje, rozumí ti. Bible nám to říká. Pro Boha není nikdo důležitější než ty. Ty jsi se stal se svými prohrami i vítězstvími, protiklady a pochybnostmi objektem Jeho lásky a něžnosti. Možná jsi v některém okamžiku života cítil, že tě nikdo nemá rád, že tě tvoji rodiče nechápou, že si tě neváží, že tě život obchází. Dokonce se můžeš nenávidět. Pravda může být tou nejhůřejší, ale zapamatuj si — Bůh tě miluje a chápe. Když čteš tyto řádky, je vedle tebe a je připraven ti pomoci.

Tam v Galileji se před mnoha stoletími Ježíš s láskou podíval na bohatého mládence. Viděl bouři drásající jeho srdce i hluboký smutek. Viděl beznadějnost jeho postavení v celé její šíři.

„Milý synu, víš v čem je tvůj problém?“ řekl Ježíš. „Ty jsi se nenaučil mít mne rád. Ve tvém srdci není pro mne místa, všechno zaujímají peníze. Skutečně jsi schopen zachovávat moje přikázání, ale poslušnost bez lásky nemá smysl. Dokud mne nemiluješ, budou tě pochybnosti pronásledovat. Ale východisko existuje. Jdi domů a vyžeň ze svého srdce oddanost k dostatku, dovol mi stát se středem tvého života a pojď za mnou!“ Bible říká, že taková odpověď přivedla bohatého mládence do rozpaků a že „odešel smutný“. Jaké neštěstí! Pro něj bylo lehčí zachovávat přikázání než si zamilovat Krista. Proč? Je mnohem lehčí vypadat dobrým než odevzdat své srdce Kristu.

Možná si myslíš: „Naštěstí nejsem bohatý.“ Dobrá, ale někdy není potřebí majetku k vyhnání Ježíše ze srdce. Možná dáváš před Kristem přednost známému herci nebo je to možná sport, dívka, práce, studium či spousta jiných věcí, co zabírá Kristovo místo ve tvém srdci. Možná miluješ zevní stranu náboženství více než Pána Ježíše.

O co máme usilovat? Milovat Ježíše nebo jen zachovávat přikázání? Někdy se dospělí snaží jen o to, aby se mládež držela všeobecně uznávaných zásad. Vůbec je nezajímá, jestli mladíci a dívky milují Krista. Ale Ježíš má jiné priority. „Synu můj, svěř se mi cele“, říká, když klepe na dveře lidského srdce. Je možné přidržovat se pravidel bez lásky ke Kristu, ale není možné milovat Ježíše bez zachovávání Jeho přikázání. Na co má být náš život zaměřen? Jestli člověk miluje celým srdcem Krista, pak nemůže Spasiteli působit bolest svojí neposlušností.

Víš, co je největší tragédií duchovního života? Víš, proč se někdy cítíme nešťastní ve sboru? Protože se nám nedostává lásky ke Kristu. Mnozí z nás navštěvují sbor, protože se to patří, protože nás přesvědčily doktríny, protože nás pozval kazatel a my jsme nemohli odříct. Možná je to proto,

abychom vyhověli rodičům, dětem, ženě. Koneckonců vždyť přece každý člověk potřebuje náboženství! Ale vůbec ne proto, že Ježíše milujeme více než svůj život.

„Kazateli,“ řekla mi jednou jedna letitá paní, „jsem vdaná už 60 let. Vždycky jsem byla ideální manželkou. Můžete se na to zeptat manžela, on vám to potvrdí. Vždycky jsem odpovídala tradičním představám ideální ženy — uklizený dům, dobré jídlo, čisté oblečení, vychované děti. Děkala jsem všechno, co se očekává od dobré ženy, ale nikdy jsem nebyla šťastná. Proč? Protože jsem svého muže nemilovala.“

Zeptal jsem se jí, proč se tedy vdávala?

„Ale, kazateli,“ odpověděla mi, „v době mého mládí si dívky ženichy nevybíraly. O všem rozhodovali rodiče. Jednou mi otec řekl: „Dcero, za dva měsíce se provdáš za syna tvého kmotra.“ Promysleli každý detail svatby a připravili hostinu. Dva dny před svatbou jsem se seznámila s ženichem. Nelíbil se mi. Nemohla jsem ho milovat, ale vdala jsem se, protože jsem nemohla oslyšet rodičovskou vůli. Byla jsem ideální ženou, ale šťastná — nikdy.“

Jak je možné být šťastným vedle toho, koho nemiluješ? Křest je manželstvím s Kristem. Mnohý z křesťanů může říci: „Pane, jsem v církvi už pět, deset nebo patnáct let. Celou dobu jsem nějakým způsobem splňoval to, co určoval církevní řád, ale přitom jsem nebyl šťastný.“ Proč? Protože není možné být šťastný vedle toho, koho nemiluješ. Žít s člověkem, kterého miluješ, je sám o sobě těžký úkol, a o kolik je těžší, když chybí láska! Nikdy ve sboru nemůžeme být šťastnými jen proto, že jsme tam vyrostli, nebo proto, že nás navštěvovat sbor přiměli. Výchova a vliv rodiny mají smysl jen tehdy, když je hybnou silou láska ke Kristu. Jestliže jí není, pak se křesťanský život mění v nesnesitelné břemeno. Dělat něco proto, že jsme pokřtěni, jen proto, abychom vyhověli jiným — to je to nejhorší, co nás může potkat. Vždy budeme v pokušení odejít ze sboru nebo žít dvojitě. Zdrženlivost a vnitřní disciplína mají smysl jen tehdy, když nás motivuje a vede Kristova láska.

Bohatý mládenec odešel smutný a už se nevrátil. Byl ochoten budit dojem dobrého člena, ale ukázal se nepřipraven odevzdat své srdce Učíteli.

MOC

MOC -

abychom se mohli potkat sami se sebou

Zbloudilý

V lese se zdálo, že už se stmívá, ačkoli nebylo více než čtyři hodiny odpoledne. Nebe zatáhly černé mraky a amazonským pralesem znělo hřmění hromu. Temnotou prošlehávaly blesky. Začalo mi být zle. Strach jsem dostal ještě dříve, když jsem zjistil, že jsem sešel ze stezky.

Byl rok 1972. Jako misionář jsem působil u indiánského kmene Kampa poblíž řeky Perene (v Peru). Onoho pátku ráno jsem se z domova vydal do vesnice, vzdálené asi dvě hodiny cesty pralesem. Ani jsem si nevšiml, jak jsem sešel ze stezky. A když jsem se pokusil na ni vrátit, ztratil jsem se definitivně. Čas neúprosně letěl, až nakonec hroživé mraky oblohu zatáhly úplně. Brzy byla úplná tma a spustil se přivalový déšť. Ukryl jsem se před deštěm pod stromem a prosil Boha, aby mi pomohl dostat se z této složité situace. Nepamatuji si, jestli jsem pod stromem seděl dlouho, ale když déšť zeslábl, vydal jsem se po hmatu dále. Nohy jsem sotva vlekl. Byl jsem promoklý naskrz, smrtelně unaven, hladový, a navíc v tom čase už téměř bez naděje. „Nemohu zůstat stát, je potřeba jít dál,“ vnucoval jsem si. „Ještě kousek, vesnice musí být úplně blízko!“

Ale něco mi říkalo, že všechno moje snažení je zbytečné, že lepší je zastavit se a počkat do rána. Zůstat tady? Mokrá a sám? A co když ze tmy vyskočí šelma? Byl jsem v takové situaci poprvé. Prales jsem neznal, přistěhoval jsem se sem sotva před pár měsíci. Objal mne strach a já se dal do běhu, jako kdyby mne někdo pronásledoval. Déšť se mi lil do očí a pro úplnou tmu jsem už nic nerozpoznával. Uklouzla mi noha a já spadl do jámy hluboké asi pět nebo šest metrů, plné špíny. Cesta prostě neexistovala. Jen tma a strašidelné bubnování kapek do listů.

Přesto jsem odmítal věřit, že situace je bezvýchodná. Pokusil jsem se z

jámy dostat, zachytil jsem se za nějaký keř, ale ten se i s kořenem vytrhl ze země a já znovu upadl do špíny. Opět jsem se chytil nějaké větvičky, ale bolest od trnů zapichujících se do dlaní mne přinutila ji pustit. Ať jsem dělal cokoli, vše bylo zbytečné — mé nohy po vlhké hlíně klouzaly a pokaždé jsem byl znovu na dně jámy. Zamyslel jsem se nad tím, co se stalo. Chtělo se mi plakat a já se dal do pláče. Ze strachu? Ne, strach byl ten tam. Ani divá zvěř, ani únava, ani hlad — nic z toho mi strach nenahánělo.

Jak jsem se díval zpět, viděl jsem, že můj život ve sboru byl do určité doby podobný této noci. Snažil jsem se opustit špatné zvyky, snažil jsem se dostat vysokým mravním principům, ale z nějakého důvodu jako kdybych byl pořád v jedné a téže jámě. Je to zvláštní, ale skutečností bylo, že ač jsem byl v církvi, byl jsem ztracen, třebaže moje hlava byla plná výkladů, doktrín či chování. A to nehorší? Už dva roky jsem byl kazatelem.

Život mi probíhal před očima jako ve filmu. Moje matka přijala evangelium, když mi byly čtyři roky. Mohu říci, že jsem se narodil ve sboru. Nepamatuji si, že bych vynechal jedinou bohoslužbu. Na sobotních bohoslužbách, nedělních a středečních skupinkách jsem byl spolu s jinými dětmi ve sboru. V malé místnosti, kde se shromažďovalo asi deset lidí, viselo nad kazatelnu ve zlatém rámečku desatero. Všichni jej museli znát z paměti a dodržovat. Od dětských let jsem chápal církevní řád. Není možné kouřit, tancovat, chodit do kina, hrát fotbal.

„Ó, Bože,“ ptal jsem se někdy, „tak je možné žít?“ V mém mladém srdci rostlo dilema — velmi dobře jsem věděl, co mám a co nemám dělat, ale nedařilo se mi žít v souladu s těmito požadavky, a to mne činilo nešťastným. Pamatuji si, jak byl jednou v našem městě fotbalový zápas. Spolu se starším bratrem jsme utekli z mládežnického shromáždění, abychom se podívali na druhý set. Toho dne jsem plakal a byl strašně rozlítostněný. Domníval jsem se, že mne Bůh zahladí, že jsem navždy ztratil možnost přijít do nebes.

Ve třinácti letech jsem přijal křest a vnitřní konflikt se zdvojnásobil. „Teď jsi pokřtěný člen církve a nemáš právo se mýlit.“ Ale v mém životě tomu tak nebylo. Modlil jsem se stále více a více, ale zdálo se mi, jako by Bůh byl příliš daleko, že mne nikdy neuslyší. Věděl jsem, že mám studovat Bibli a studoval jsem ji. V patnácti jsem přečetl knihu E. G. White „Poselství k mládeži“ a začal jsem se cítit ještě hříšnějším. Myslel jsem si: „Nikdy se do nebe nedostanu, protože podle těch zásad nikdy nemohu žít.“ Jen Bůh ví, kolikrát jsem uléhal ke spánku a cítil se osamocený a deprimovaný. Unavovaly mne myšlenky o Bohu, který je vždy nespokojený, stále zaznamenává moje chyby a kdykoliv mě za ně může pokárat.

Po zakončení školy jsem nastoupil na bohosloveckou fakultu univerzity

a můj konflikt získal nový rozměr. „Jsi budoucí kazatel, už nemáš právo na chybu, musíš plnit absolutně všechny požadavky.“ Mnohokrát se mi do mysli drala myšlenka — odejít nejenom ze semináře, ale i z církve a z rodného domova. Dnes jsem vděčný Bohu za to, že mě ochránil před tímto neuváženým krokem.

V jednadvacetí jsem dostal svůj diplom. Přání mojí matky i mé se splnilo. Ale místo toho, abych byl šťastný, měl jsem ještě větší obavy. „Pane, co se to se mnou odehrává? Proč mne pronásleduje pocit, že chybují, že žiji nesprávně?“ přemýšlel jsem. Odpověď nepřicházela a moje dilema rostlo. „Teď jsi kazatel,“ tvrdil jsem sám sobě, „musíš být pro sbor příkladem, jestli má někdo plnit každou literu zákona, pak jsi to ty!“

Ó, jak těžká byla první léta mé služebnosti! Nemohu říci, že jsem byl velkým hříšníkem. Moje hříchy by bylo možné charakterizovat jako «snesitelné». Byly to nevelké chyby. Ale já jsem věděl, že Bůh nezná pojem «velké a malé hříchy», a to mne trápilo. Nejhorší bylo, že jsem znal Kristovo učení, doktríny církve jsem znal nazpaměť. Také příkázání a desítky veršů jsem znal z paměti. Kázal jsem o Kristu a domů se vracel sklíčený. Neopouštěl mne pocit, že něco není v pořádku. Uléhal jsem i vstával v přemýšlení o pravidlech a principech, o tom, co musím a nesmím. Smutek mne neopouštěl. Bůh mi byl milostiv, protože přes mou duchovní krizi mi pomohl v prvním roce mé služby přivést do sboru mnoho lidí.

Té noci uprostřed pralesa, promoklý a špinavý od bláta, jsem si poprvé uvědomil, co se se mnou děje. Zabloudil jsem v množství doktrín, pravidel, zákonů a bohoslovských diskusí. Byl jsem v církvi, ale bez ohledu na to jsem byl ztracen.

Ohlédl jsem se. Kde byl ten Ježíš, o kterém jsem kázal? Někde daleko, za mraky. Hlavou mi poletovaly jen pravidla a doktríny. Plakal jsem jako dítě, protože jsem se cítil opuštěný. Znal jsem Jméno, ale neznal jsem Bytost; miloval jsem církev, ale ne úžasného Pána této církve; vlastnil jsem pravidla a předpisy, ale neměl Ježíše. V tu chvíli jsem ani tak nepotřeboval literu zákona, doktríny a církev jako Kristovu osobu. Té noci jsem oplakával tragédii své samoty a zbytečné pokusy sám se dostat z jámy.

Děšť přestal. „Zázrak,“ pomyslel jsem si, „potřebuji zázrak! Jedině zázrak mi může pomoci dostat se odsud.“ Začal jsem ze všech sil křičet. Když v pralesě zabloudíš, musíš křičet. Jestli tvůj křik někdo uslyší a zakřičí na odpověď, pak jsi zachráněn.

Zdaleka se donesl něčí hlas. Křičel jsem dále a odpověď byla stále jasnější. Uslyšel jsem zvuk přibližujících se kroků a brzy před sebou rozeznal něčí siluetu. Když se člověk přiblížil, uviděl jsem mu do tváře a poznal indiána z kmene Kampa. Podal mi svoji pevnou ruku a díky jeho

pomoci jsem se dostal nahoru. „Kdo jsi?“ zeptal jsem se. Neodpověděl mi. „Jak se jmenuješ?“ Mlčení. „Odkud jsi?“ Znovu ticho. Pevně uchopil moji ruku a směle kráčel kupředu. Na mé otázky neodpověděl a já jsem se tedy domníval, že španělsky nerozumí a jazyk indiánů jsem neznal zase já.

Nějakou chvíli jsme šli mlčky. Nohy mi stále uklouzávaly, ale jeho krok byl jistý a pevný. Vpředu v údolí jsme uviděli plápolat oheň. To byla ta vesnice, kam jsem šel. Byl jsem zachráněn. Dal jsem se do běhu, ale uklouzl jsem a spadl. Indián mi znovu podal ruku, zvedl mne a dovedl až k chýši, kde se za oknem svítilo. Z ní vyšel Daniel s pochodní v rukou.

„Kazateli!“ zvolal, „vy jste přišel v tak pozdní dobu!“

„Ztratil jsem se z cesty,“ odpověděl jsem a svlékal mokré oblečení.

Poté jsem ulehl u ohně a usnul. Vzbudil jsem se v sobotu ráno a viděl, že moje oblečení leží suché vedle ohniště, vedle stojí můj batoh a připravené jídlo — maniok a čapo (*maniok jsou hlízy podobné bramborům, čapo je nápoj z vařeného banánu*). Brzy se objevil Daniel.

„Jak jste našel cestu?“ zeptal se mě.

„Indián mi pomohl,“ odpověděl jsem mu.

„Jaký indián?“

„Ten, se kterým jsem přišel včera v noci.“

Daniel se na mne s údivem podíval, zakýval hlavou a řekl: „Ale s vámi žádný indián nepřišel.“

Nepřel jsem se. Vyšel jsem z chýše ven a šel k nevelkému vodopádu se umýt. Tam jsem si klekl na kolena a při hudbě bublajícího proudu a zpěvu ptáčků jsem si v srdci řekl: „Pane Ježíši, teď už vím, že Ty nejsi doktrína, ale úžasná Bytost. Jak jsem mohl jít sám životem? Pane, teď už chápu, proč jsem nebyl šťastný. Ty jsi mi chyběl. Chci Tě milovat, Pane. Chci se navždy držet Tvé mocné ruky. Víím, že bez Tebe jsem ztracen. Od této chvíle a navždy Tě chci cítit vedle mne, vědět, že Ty nejsi někde daleko na nebi, ale zde se mnou. Dnes jsem pochopil, že celé ty roky se mi nedostávalo Tebe.“

Oné noci v dešti, tmě, zoufalství a strachu mi Kristus ukázal mou potřebu. V životě mi scházel Kristus. A já jsem se přesvědčil, že on je skutečností, může mne dostat z jámy a může mne vést životem.

Od té doby jsem se začal dívat na křesťanský život ne jako na sbírku přísných pravidel a zákazů, ale jako na živou zkušenost chození s Ježíšem. Doktríny pro mne ožily. To, co se mi dříve zdálo neprůhledné a bez života, zazářilo nebeským světlem. Nedořvěděl jsem se, zda můj zachránce byl indián nebo anděl. To není důležité. Té noci jsem obdržel v životě důležitou lekci. Dokud jsem byl sám, byl jsem ztracený a nešťastný. Ale všechno se změnilo, jakmile jsem jen získal v Kristu přítele.

MOC

MOC -

abychom milovali

Osmělíš se nemilovat Její?

„Tatínku, proč mám milovat Ježíše?“ zeptal se mne jeden z mých synů. Podíval jsem se mu do očí a řekl: „A ty miluješ svého tátu?“

„Samozřejmě!“ odpověděl mi.

„A zamyslel jsi se někdy, proč mne miluješ?“

Jeho očka rychle zamrkala a pak se doširoka usmál a řekl: „Protože ty mě máš rád.“

Chápeš to, milý příteli? Láska má zvláštní moc. Láska rodí lásku. Nikdo není schopen odolávat táhnoucí síle lásky. Kristus miluje nezměrně každého z nás. To nejmenší, čím můžeme odpovědět na takovou lásku, je zamilovat si jej celým srdcem. Ale proč se člověku nedaří milovat Boha? Někdy je tomu tak proto, že zcela nechápeme, co pro nás vykonal. Stále opakujeme, že za nás zemřel na kříži, aby nás zachránil; ale bojím se, že plně nechápeme, co to znamená. Už tolikrát jsme tuto frázi slyšeli, natolik si na ni zvykli, že jsme ze zřetele ztratili její pravý význam.

Před mnoha lety, když jsem ještě studoval na univerzitě, jsem se stal očitým svědkem zvláštní lásky. Prostý a na univerzitě ničím nevýrazný chlapec se oženil s nejkrásnější dívkou. Znamenití a chytří chlapci zoufale bojovali o právo se jí dvořit, ale bezúspěšně. Mili (*tak se dívka jmenovala*) odpovídala, že přijela studovat, a ne se zamilovávat.

Můj přítel Erik byl nevysoký, ve tváři měl důlky po neštovicích a navíc byl nesmělý. Jednou za mnou přišel a říká mi:

„Mám problém.“

„A co se stalo?“

„Zamiloval jsem se.“

„Přeji ti to! To je nádherné, jakýpak problém?!“

„Neunáhluj se,“ řekl s úsměvem, „jedná se o onu dívku.“

Úsměv z mé tváře zmizel a musel jsem mu dát za pravdu.

„V tom případě je tvá šance rovna nule. Ta si nevšimne ani chlapců, kteří jsou mnohem krásnější než ty. Myslíš, že by se podívala na tebe?“

Uplynulo několik měsíců. Tajná Erikova láska k Mili rostla, třebaže nenašla možnost projevu. Někdy uprostřed školního roku se začalo proslýchat, že Mili odjede, protože nemá z čeho zaplatit školné.

Můj přítel se sešel s hospodářem univerzity a vyjádřil své přání za Mili zaplatit — měl peníze, které si vydělal prodejem knih a které měl na zaplacení příštího roku svého studia. Je pochopitelné, že tento Erikův krok se rovnal vzdání studia.

Hospodář se mu to snažil rozmluvit, ale bez úspěchu. „Jsou to mé peníze, říká mladík, a já si přeji, aby se učila ona, ne já. A ještě, prosím bych nechtěl, aby se dozvěděla, kdo za ni zaplatil.“

Byl to on a ne ona, kdo opustil univerzitu, a odešel znovu prodávat knihy, aby si vydělal na příští školní rok. Po několika měsících jsem od něj dostal dojemný dopis:

„Říkal jsi mi, že mi to nestojí za to, přinést takovou oběť, neboť se na mne nikdy nepodívá. Ale pochop, já ji miluji, a když miluješ, tak nic za to nečekáš. Já ji miluji a nemohu dovolit, aby ztratila rok studia. Třeba ať se na mě ani nikdy nepodívá. Teď studuje a já jsem proto šťastný.“

Příští rok se na univerzitu vrátil. Jeho láska byla už zralejší. Ve svých citech si byl jistý, a tak se jednou osmělil, pohovořil s ní a vylil jí své srdce.

Erikovo vyznání bylo zbytečné. Mili nejenže jeho nabídku chození s ním odmítla, ale udělala to velmi hrubě. Tehdy jí kdosi řekl: „Poslyš, měla jsi právo říci «ne», ale mohla jsi s ním jednat měkčeji. Neměla jsi důvod jej ranit. Ano, je to prostý chlapec, ale miluje tě tak silně, že loni obětoval rok studia, aby ty jsi zůstala. A navíc to udělal tak, aby jsi se to nedozvěděla, a nic za to nečekal. Udělal to prostě proto, že tě miluje!“

Dívka byla dojata k slzám. Její neodbytné vyptávání nakonec hospodáře přimělo, aby jí řekl celou pravdu. Uplynulo několik měsíců a Erik svým přátelům oznámil, že Mili je jeho snoubenkou.

Všichni si mysleli, že Mili tento krok udělala z lítosti, soucitu, a nakonec i z přání vrátit dluh. Ale od ní osobně jsem slyšel následující vysvětlení: „Když jsem se o jeho činu dozvěděla, byla jsem nejdříve rozčilená. Kdo jej prosil, aby byl tak velkorysý?! Ale čas plynul a přišla jiná myšlenka. Potkám ještě někdy v životě někoho, kdo mne bude milovat tak silně, že bez přemýšlení se pro mě obětuje a nebude to všude roztrubovat? Potkám ještě někdy takovou lásku?“ A tehdy jsem si řekla: „Jak si dovolím nemít ráda toho, který tak silně miluje mne?“

Tato fráze si zaslouží, abychom si ji pověsili do zlatého rámečku: „Dovolíš si nemít rád toho, který tak silně miluje tebe?“ V den, kdy si uvědomíme, co se ve skutečnosti odehrálo na Golgotě, si položíme stejnou otázku.

Co se tedy na Golgotě stalo?

Přenesme se zpočátku v myšlenkách do Edenu. Když Bůh stvořil člověka, varoval jej před zlem: „Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš; ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš.“ (1 Moj 2,16.17) Zde čteme o nevyhnutelné odplatě. Budeš-li poslouchat — budeš žít, neposlechněš — zemřeš. A jak víme, člověk zhřešil. Všichni jsme hříšníci a přirozeně máme zemřít, protože „odplata za hřích je smrt“ (Řím 6,23) Ale člověk umírat nechce. Volá k Bohu o odpuštění. Chápe člověk, oč prosí? „Otče, zhřešil jsem, zasloužím si smrt, ale prosím, já nechci zemřít!“ Bůh je Bohem a jeho slovo je neměnné. Hříšník musí zemřít. Ale Bůh člověka miluje a nemůže ho nechat jen tak zahynout. Co dělat?

Hřích za sebou nevyhnutelně táhne smrt a „bez vylití krve nebývá odpuštění vin“. (Žid 9,22) Když tedy člověk nechce umírat, znamená to, že místo něj musí zemřít někdo jiný. Tu přichází na scénu velkolepá postava Božího Syna. Říká: „Otče, člověk si zaslouhuje smrt, protože zhřešil. Ale než bude trest vykonán, chci sestoupit na zemi, vzít na sebe lidskou přirozenost a stát se jedním z nich, abych mohl s nimi sdílet jejich smutek i radost.“

A Kristus na naší zemi přišel, když se narodil jako nemluvnátko. Nebyl člověku jen podobný, ale stal se stejným jako ty i já. Prožil tentýž boj, jaký známe my. Také se někdy cítil osamocen, snášel všechna tvoje pokušení, a právě proto tě spíše umí pochopit a zamilovat než soudit a trestat.

Pán Ježíš na tomto světě prožil 33 let. Bible říká, že byl „zkušěn ve všem nám podobně, kromě hříchu“. (Žid 4,15) Jako člověk byl pokoušen a nezhřešil a v souladu s principem odplaty si zaslouží život.

Ted' si zkusme představit rozhovor mezi Kristem a Bohem Otcem. „Otče,“ říká Kristus po svém vtělení, „žil jsem na zemi jako člověk, byl jsem ve všem zkušěn, ale nezhřešil jsem. Naproti tomu člověk zhřešil a zaslouží si smrt. Otče, ale zásadě odplaty se nepřičí princip výměny. Chci zemřít smrtí, kterou zasloužil člověk. A život, který jsem si zasloužil já tím, že jsem nezhřešil, chci darovat člověku.“

Na Golgotském kříži se díky Kristově lásce uskutečnil princip zástupné oběti. Někdo se obětoval za nás. Někdo zemřel, abychom zůstali živi.

Několik dní před Kristovou smrtí zatkli v Jeruzalémě strážci pořádku zločince jménem Barabáš. Byl souzen a odsouzen k smrti. Měl být

ukřižován. Je těžké si představit horší smrt. Od ran na nohou a rukou nikdo běžně neumíral. Smrt na kříži byla pomalá a mučivá. S utrpením krev po kapkách vytékala ze zmučeného těla. Někdy zločinci viseli na kříži i několik dnů, ve dne trpěli horkem a v noci chladem. Hlad, žízeň a ztráta krve způsobovaly postupnou smrt.

Po vynesení rozsudku byl pozván tesař, aby Barabáše změnil a podle toho zhotovil kříž. Toho dne ale Židé zatkli Ježíše. Také byl veden k soudu a odsouzen. Pilát se Jej pokusil obhájit, a tak nechal před dav vyvést Barabáše a Krista a řekl: „Je zvykem propustit ve svátek jednoho odsouzeného k smrti. Koho chcete, abych vám propustil tentokrát, Barabáše nebo Krista?“

Rozvášněný dav křičel: „Propusť nám Barabáše! Krista ukřižuj!“ ...

Nebyl už čas, aby znovu pozvali tesaře, který by zhotovil kříž pro Krista. Mimo to bylo potřebí najít použití pro kříž po na svobodu propuštěném Barabášovi. Toho dne, milý příteli, když Ježíš vystupoval na horu Golgotu, nesl cizí kříž, protože pro Něj nikdo kříž nepřipravoval. Víš proč? On si ho prostě nezasloužil. Toho dne Kristus nesl můj kříž. To já jsem si zasloužil smrt, ale On si mne tak zamiloval, že se rozhodl zemřít místo mne a darovat mi právo na život, právo, které vybojoval jako člověk.

Nakonec dav došel až na horu. Krista položili na kříž a veliké hřeby probily Jeho ruce a nohy. Když kříž zvedli, trhalo se probité maso pod vahou visícího těla. Někdo z vojáků mu položil na hlavu korunu z trní. Pramínky krve mu stékaly po tváři. Jiný voják Jej bodl kopím v bok. Bůh-člověk umíral z lásky. Slunce skrylo svůj svit, aby nevidělo běsnící dav. Ptáci a zvířata prchala neznámo kam, protože cítila nepřirozenost toho, co se odehrávalo. Jen člověk, nejkrásnější a nejmoudřejší ze všeho stvoření, nechápal, že v této chvíli byl v sázce jeho věčný osud.

Po několika hodinách, když se Židé rozešli do svých domovů, tam na opuštěné hoře a se zločinci po boku, umíral Kristus, umíral za lidstvo...

Přemýšlel jsi někdy o významu tohoto činu lásky? Nebyl to pomatený sebevrah, kdo umíral na kříži, ani revolucionář neplatil svým životem. Byl to Bůh, který se stal člověkem, a jako každý jiný člověk vlastnil pud sebezáchovy a zakusil strach ze smrti. Bylo mu tak strašně, že noc před tím se v Getsemane modlil ke svému Otci: „Otče, bojím se zemřít. Jestli máš jiný způsob, jak zachránit svět a odejmeš ode mne tuto zkoušku, budu ti nesmírně vděčný.“

Jsem přesvědčen, že Bůh mu odpověděl: „Ještě můžeš odmítnout, můj Synu.“

Život lidstva byl v Jeho rukou. Měl strach ze smrti, ale láska byla větší než strach, větší než život. Mohl snad člověka uvrhnout do nenasytné pasti

smrti? Proč si mne tak zamiloval? Asi to nikdy nepochopím. Znáš cenu svého života? Ty jsi to nejvzácnější, co Kristus má. Nebral ohled na strach ze smrti, ale přijal ji, aby tě mohl vidět šťastným. Nejen proto, aby tě viděl ve shromáždění, ale abys žil šťastným a plnohodnotným životem.

Vraťme se ještě na začátek. Člověk zhřešil a zasluhuje smrt. Obrací se ale k Bohu a říká: „Otče, odpusť mi. Nechci zemřít!“

„Můj synu, není v mé moci změnit princip. Hřích za sebou nevyhnutelně vleče smrt. Není jiná cesta.“

„Otče, prosím, odpusť mi,“ volá člověk zoufale.

Kazatel Richards jednou vyprávěl následující příběh ze svého dětství.

Líbilo se mu přelézat přes plot a krást u sousedů jablíčka. Jednou si jej matka zavolala a řekla: „Vidíš tuto rákosku?“

„Ano, maminko.“

„Jestli ještě jedenkrát vezmeš u souseda jablka, dostaneš pět ran rákoskou.“

„Ano, maminko.“

Dny plynuly a jablka byla stále krásnější a chlapec nemohl odolat pokušení. Přelézal přes plot a jedl jablka, dokud se nenajedl. Když se už vracel domů, uviděl matku s rákoskou. Chlapec se zachvěl pomyšlením na to, co jej čeká. Proto bez přemýšlení řekl: „Mami, odpusť mi.“

„Ne, synu,“ odpověděla matka, „musím splnit to, co jsem slíbila.“

„Maminko, prosím, já ti slibuji, že už to víckrát neudělám.“

„Ne, synu, musíš být potrestán.“

„Mami, ne!“

„Pak je jen jedno jediné řešení, synu.“

„A jaké?“

Matka dala rákosku svému synu a řekla: „Vezmi ji, synu. Místo toho, aby jsi dostal po zásluze, udeř mne. Trest musí být vykonán, protože existuje přestupek. Ty nechceš být potrestán, ale já tě tak moc miluji, že jsem ochotná snášet trest místo tebe.“

„Do té doby plakaly jen mé oči,“ vyprávěl dále Richards, „ale v té chvíli zaplakalo i mé srdce. Jak se osmělím udeřit svoji matku, vždyť neudělala nic špatného?“

Pochopil jsi, o čem mluvím?

Něco podobného se odehrává v našem vztahu s Bohem, když zhřešíme a prosíme o odpuštění. Pán Ježíš se na nás s láskou dívá a praví: „Můj synu, ty jsi zhřešil a zasluhuješ zemřít. Je tedy jenom jediná cesta.“

„A jaká?“ ptáme se s netrpělivostí.

„Jsem ochoten snášet následky tvé chyby,“ odpovídá krátce.

Richards nemohl udeřit svou matku za čin, který sám provedl. Ale my

jsme se osmělili ukřížovat Pána Ježíše na Golgotském kříži. A svým jednáním Jej křížujeme každý den. A on, podobně jako beránek jdoucí na zabití, neříká nic. Beránek nekřičí, nevzpírá se, nevolá po spravedlnosti, ale pomalu umírá.

Nikdy nenajdu slov, kterými bych vyjádřil vděčnost Kristu za to, co pro mne udělal. Nikdy nepochopím hloubku Jeho lásky ke mně. Ale když pozvednu svůj pohled na tu osamělou horu a vidím Boha lásky, přibitého na kříž, jsem do hloubi duše dojat voláním: „Jak se osmělím nemilovat Toho, jenž mne tak silně miluje?“

MOC

MOC -

abychom věřili

Není potřeba hledat vysvětlení pro zázraky, je potřeba je prostě přijmout...

Proč je tak těžké milovat Boha, dokonce i když víš, co pro nás udělal?

Ve třetí kapitole Janova evangelia nalézáme příběh o muži, který nemohl milovat, přestože měl hluboké teologické poznání.

Tento muž plnil všechna ustanovení, každodenně usiloval, aby byl dobrým členem církve, dokonce byl vedoucím v této církvi, ale nebyl šťastný. V sobě uvnitř pociťoval prázdnotu, něco mu scházelo. A to nejhorší bylo, že sám nevěděl, co mu vlastně schází.

Nikodém možná trpěl nespavostí. Jak ležel na lůžku, kladl si mnohokrát otázku: „Můj Bože, co se to se mnou děje? Dávám desátek, zachovávám sobotu, konám misijní práci, jsem učitelem sobotní školy. Přesto ale cítím, že uvnitř mne není cosi v pořádku. Zdá se mi, že všechna moje snažení nestojí za nic. Co se to se mnou děje?“

Nikodém studoval prorocství a všechno nasvědčovalo tomu, že Ježíš je tím Mesiášem, který měl přijít. Netrpěl nedostatkem poznání. Nikodémova tragédie spočívala v tom, že se s Kristem nikdy nesešel osobně. Věděl, kde by jej mohl zastihnout, ale ve dne se k tomu neodhodlal. Styděl se, že někdo uvidí, jak hledá pomoc. Dnešní doba z nás udělala pokrytce. Bojíme se, že se jiní dozví, co se odehrává v našem srdci. Tyto své pocity skrýváme a trápíme se sami. Takový byl Nikodém. Styděl se přiznat ke svým obavám. Přesto byl ale vedoucím církve. Lidé si myslí, že představitelé musí pomáhat a ne prosit o pomoc. Chápete tragédii tohoto člověka? Znalec církevních doktrín a prorocství. Když zakoušel samotu a potřeboval pomoc, nemohl pro své společenské postavení přijít ve dne ke Kristu, padnout na kolena a jako bohatý mládenec říci: „Pane, já hygnu! Co

mám dělat, abych měl věčný život?“ Proto odešel za Ježíšem pod příkrovem noci. Nebylo to velkým problémem, aby Ježíše našel. Kristus byl na Olivové hoře a určitě tam na nočního hosta čekal. Jejich pohledy se setkaly. Bylo to setkání pokoje a beznaděje, klidu a nepokoje, plnosti a prázdnoty. Kristovy oči vyzářovaly lásku, pokoj a odpuštění. Nikodém by rád hned otevřel své srdce, vyprávěl o svém smutku, zklamáních a pochybách, které jej tížily; ale rozhovoru udávala tón jeho hrdost.

„Mistře,“ řekl, „my víme, že jsi od Boha přišel mistr, nebo žádný nemůže těch divů činiti, kteréž ty činíš, leč by Bůh byl s ním.“

Mám dojem, jakoby ve skutečnosti chtěl říci: „Uznávám tě jako učitele a přišel jsem si s tebou popovídat jako učitel s učitelem. Pojďme se zamyslet nad proroctvími, spojenými s tvými činy.“

Ježíš se Nikodémovi podíval do očí. Neznepokojovaly Jej však rysy jeho tváře nebo jeho zevnějšek. Když se Ježíš dívá na kteréhokoliv člověka, vidí nejdřív to, co se odehrává v jeho srdci. Vidí smutek v našem srdci, který se tak důkladně snažíme skrývat před nepovolanými očima. A tak Kristus uviděl v Nikodémových očích hluboký žal. Potřeboval něco jiného než proroctví, doktríny či teologii. Někdy lidé bývají příliš zaneprázdnění teologickými otázkami právě tehdy, když potřebují něco úplně jiného.

„Nikodéme,“ řekl Kristus, „ty se musíš znovuzrodit. Musíš se obrátit. To je to, co ti chybí. A do té doby, dokud neprožiješ znovuzrození, ti nepomůže ani členství v církvi, ani znalost doktrín či role vedoucího sboru. Obrácení nemůže nahradit nic.“

Tato slova Nikodéma podráždila. Kdyby Ježíš tato slova řekl mladíkovi nebo opilci, bylo by to pochopitelné; ale jak je možné říci vedoucímu církve, že není obrácen?

„Jak se může člověk narodit, když už je dospělý? Může snad znovu vejít v život matky a narodit se?“ zeptal se.

Ježíš se na něj pozorně podíval a důtklivě řekl: „Neunáhluj se, můj synu. Ty jsi moji myšlenku moc dobře nepochopil. Nemluvím s tebou o doslovném narození, ale o duchovním obrácení, protože od té chvíle začíná šťastný život. Ty žiješ v neklidu, protože máš hlavu plnou doktrín, předpisů, zvyků a pravidel. Jsi zklamaný, protože všechny tvé snahy o správné jednání tě k úspěchu nepřivedly. Dnes, můj milý synu, ti chci změnit život a ty se bráníš a jsi ironický, když mě chytáš za slovo?“

Příběh o Nikodémovi ve třetí kapitole Janova evangelia nekončí, protože on té noci neposlechl Kristovo pozvání. Nikodém si nemohl přiznat, že by on, teolog, duchovní vůdce a vzdělaný člen církve, neprožil obrácení.

Budeš mi věřit, když řeknu, že Nikodémův problém je i našim společným problémem? Můžeme si myslet, že jsme obrácení; byli jsme

přece pokřtěni a jsme členy církve. Ale vždy tomu tak není. Neměli bychom si plést přesvědčení s obrácením. To první je podmíněno rozumovým činem, ale druhé zapojuje celý život.

Jednou mi bylo nabídnuto studium Bible. Doktríny mě přesvědčily a nakonec jsem se nechal pokřtít. Když jsem vystoupil z bazénu, pomyslel jsem si: „Teď jsem obrácen.“ Ideálně by tak mělo být, ale žel, ne vždy tomu tak je. My třeba ani na minutu nepochybujeme o správnosti učení, ale toto přesvědčení nám ještě negarantuje obrácení. A zde je to zamotané. Vstupujeme do života s obrovským balíkem vědomostí a doktrín, nashromážděných od dětství, ale přesto nás neopouští vědomí prázdnoty a bezmocnosti. Proč?

Pokusme se proniknout do problému obrácení. K tomu se potřebujeme vrátit znovu do Edenu. Před námi stojí Adam s Evou, kteří právě vyšli ze Stvořitelových rukou. Jsou dokonalí a bez náklonnosti k hříchu. Poslušnost jim přináší uspokojení. Je to pro ně právě tak přirozené, jako pro nás dýchání. A nemusí na to vynakládat titanové úsilí.

Problém vznikl, když zhřešili. V té chvíli ztratili svoji dokonalou přirozenost a místo ní získali přirozenost cizí, protivící se všem zákonům života. Pojmenujme ji hříšnou přirozeností.

Tato hříšná přirozenost není schopna poslouchat. Hřešit je teď zrovna tak prosté jako dýchat. A naneštěstí tato hříšná přirozenost přechází z rodičů na děti a my jsme ji také podědili.

Co k tomu říká Bible? „Může-li změnit Mouřenín kůži svou, aneb pardus peřestost svou, také vy budete moci dobře činiti, naučivše se zle činiti.“ (Jer 13,23) „Nejlstivější jest srdce nade všecko, a nejpřevrácenější. Kdo vyrozumí jemu?“ (Jer 17,9) „Z srdce zajisté vycházejí zlá myšlení, vraždy, cizoložstva, smilstva, krádeže, křivá svědectví, rouhání.“ (Mat 15,19)

Možná mi namítneš: „Ale kazateli, to snad znamená, že my nikdy nemůžeme dosáhnout poslušnosti?“ Odpovím ti: „Takoví, jakými jsme se narodili, nikdy!“ S hříšnou přirozeností, zděděnou po rodičích, nikdy!

Právě toto vysvětloval Nikodémovi Ježíš, když mu řekl: „Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže vidět království Božího.“

Georg Vandeman ve své knize „Jak se sžít s tygrem“ popisuje zajímavou situaci. Píše: Připusťme, že vlk jednou, když pozoroval ovce, přišel k závěru, že ony vedou ten nejlepší způsob života, a rozhodl se přidat se k nim. Obléká si proto ovčí kůži a přichází k nim. Co myslíš, co pociťuje vlk v době oběda, když ovce s radostí jí zelenou trávu? Myslíš, že mu tráva chutná? Ovce přežvykují, ale vlčí tlama k tomu přizpůsobena není. Jeho žaludek potřebuje maso, ne trávu. Předpokládejme, že je to

pocitivý vlk a nechce se vzdát přijatého rozhodnutí. Myslíš si, že mu po desíti či dvacíti letech tráva nakonec zachutná? Samozřejmě že ne, protože on je vlk s vlčím jazykem, vlčími zuby, vlčí chutí a vlčí přirozeností.

Pokračujme v započatém vyprávění o životě tohoto vlka mezi ovce. Zpočátku možná vynaloží veškeré úsilí na to, aby mohl žít jako ovce, třebaže je to v protikladu s jeho přirozeností. Ale časem jeho nadšení vprchá a po jednom či dvou letech se pro něj ovčí způsob života stane nesnesitelným. A jednou, když ovce spí, se tiše zvedá a odchází.

Když je daleko od stáda, svléká ovčí kůži a žije jako vlk, jí jako vlk, dělá vše, co dělají jeho společníci vlci. Když uspokojil své instinkty, znovu obléká ovčí kůži a vrací se do ovčince, jakoby se nic nestalo. A došlo vůbec k něčemu? Samozřejmě že ano! On to velice dobře ví a tiše pláče. Ví, že tak neměl jednat, ale ovčí život se přičí jeho přirozenosti. Vlčí duše se třísťí a to mu přináší strašná muka.

A jednou, když už nemá sílu pokračovat takovým životem, volá z hloubi duše: „Bože, ty víš, že chci být skutečnou ovčí, ale ty také víš o mé vlčí přirozenosti! Já jsem vlk a nejsem vinen tím, že jsem se jím narodil. Ale, můj Bože, už se za vlčí život stydím, já chci být skutečnou ovčí, učiň prosím něco!“ A Bůh vykoná zázrak proměny. Jeho zázračný dotyk proměňuje vlka v ovci s ovčím srdcem, ovčím žaludkem a ovčím myšlením.

Právě toto Bůh slibuje vykonat. „A pokropím vás vodou čistou, a čisti budete; ode všech poskvrn vašich, i ode všech ukýdaných bohů vašich očistím vás. A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité.“ (Ez 36,25.26) A apoštol Petr to doplňuje: „Pročež veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, tak abyste skrze ně Božského přirození účastni učinění byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech.“ (viz 2.Petr 1,4)

Chápeš to, milý příteli? Bůh nám zaslubuje dát novou přirozenost, Kristovu přirozenost, ve které je založena láska k Bohu a poslušnost.

A to je obrácení. E. G. White to vysvětluje následujícím přirovnáním: „Sami od sebe nejsme schopni žít spravedlivým životem, tak jako chromý nemůže chodit. Mnozí si uvědomují svou bezmocnost a touží po duchovním životě, který je uvede do souladu s Bohem; marně se snaží, aby ho dosáhli. V zoufalství volají: „Jsem nešťastný člověk!“ (viz Řím 7,24) Kéž by jen tyto zoufalí a bojující pohlédli vzhůru!“ (DA 203)

„Nikdo nevidí ruku, jež ulehčuje břímě, nikdo nevidí světlo, jež sestupuje z nebeských výšin. Požehnání přichází, když se duše vírou odevzdává Bohu. Teprve pak moc, již lidské oko nemůže uzříť, vytváří novou bytost k obrazu Božímu.“ (DA 173)

Nová bytost. Chápeš to? Bytost, schopná milovat, být poslušným a

radovat se z plnění Boží vůle. Jak úžasné zaslíbení! Nikdo jej nevidí, ale zázrak se stane, protože to slíbil Bůh, ne člověk.

Ale dříve, než budeme pokračovat, musíme pochopit, že ne všechna obrácení jsou stejná. U někoho dojde k obrácení v několika sekundách, pro jiné je to celoživotní proces. Pro někoho je obrácení svázáno s emocemi, pro jiné nikoliv. To ale ještě nesvědčí o tom, že v jednom případě je obrácení skutečné a v druhém nikoli.

Někteří křesťané si vzpomínají na přesný okamžik obrácení, jiní ne. Saul z Tarzu spadl z koně a obrátil se. To nás ale nemá vést k myšlence, že všichni potřebují před svým obrácením spadnout z koně. Pravdou je skutečnost, že přirozenost je změněna od základu a dojde k opravdové proměně. Vlk se stane skutečnou ovečkou.

První rok mé kazatelské služby jsem pracoval v nevydařené části hlavního města. Bylo to místo v kopci a byli zde většinou chudí lidé. Policisté se tam báli chodit, protože místo sloužilo za úkryt zločincům. Ale právě v této části města Duch svatý uskutečnil zázraky obrácení.

Když jsem jednou šel do kopce, zaštěkal za mnou nějaký pes. Leknutím jsem se dal do běhu a okamžitě jsem pochopil, jakou hloupost jsem udělal. To se už za mnou hnala psí smečka. Ve snaze zachránit se jsem vletěl do dveří nejbližšího domu a přibouchl za sebou dveře. Rozzuřená smečka zůstala venku. Když jsem si ale uvědomil, kde se nacházím, pomyslel jsem si, že by asi bylo lepší, kdyby mne dohnala psí smečka. Byla to temná, nevětraná místnost, osvětovaná dvěma svícemi, stojícími na stole. Zápach byl strašný. Na stole bylo vidět obrysy okurek a koky (*koka je keř, jehož listí obsahuje kokain*). Kolem stolu seděly opilé ženy a všude byly poházeny prázdné láhve.

Ženy mne okamžitě obklopily. Omlouval jsem se a vysvětlil, že jsem vešel ve snaze zachránit se před psy. Ale vlídnost a slušné jednání zde nebyly k ničemu. Musel jsem použít síly, abych se vyrval ven.

Po několika dnech jsem se na ulici potkal s jednou z těch žen. „Byl jste to vy, jak jste k nám vběhl schovat se před psy?“ „Ano,“ odpověděl jsem, „ještě jednou se omlouvám.“ „Vy se omlouváte?“ řekla s údivem žena, „to ne, mi se zdá, že bychom se měly omluvit my.“

Představil jsem se jako kazatel a řekl jí, že každý večer mám kázání na kopci v modlitebně.

K mému údivu téhož večera přišla. Byla opilá a celou pobožnost prospala. Od té doby začala pravidelně navštěvovat večerní shromáždění. Vždy byla opilá a během celého mého kázání spala.

Ale jednou ke mně přišla. Hrozně z ní páchlo po vypitém alkoholu. „Kazateli, musím si s vámi promluvit. Můj život je jedno velké neštěstí.

Možná si myslíte, že jsem opilá a nic z toho, co říkáte, nechápu. Ale ke své škodě já vše velmi dobře chápu a jsem zoufalá.“

Soucítě jsem se na ni podíval. V její oteklé a uplakané tváři jsem bez námahy vyčetl tragédii života bez Krista. Trpěla chronickým alkoholismem.

„Kazateli,“ pokračovala, „měla jsem nádhernou rodinu, úžasné děti, dobrého, pracovitého muže. Nebyli jsme bohatí, ale vždy jsme měli dostatek do té doby, než jsem začala pít. Nevím, jak se to stalo, ale pití zastřelo v mém životě všechno. Když se manžel vracel večer unavený z práce, stále častěji nalézal mne opilou a děti hladové a špinavé. To byl počátek neštěstí. Muž ztratil trpělivost a začal mne bít, ale to mne nezastavilo. Život doma se stal nesnesitelným. Jednou i muž v pláči řekl: „Vždy jsem tě miloval, nechci tě bít, nechci skandály, ale tvoje závislost na alkoholu ničí rodinu. Zničíš nejen sebe, ale i děti. Jestli nepřestaneš pít, tak raději odejdi!“ Kazateli, ani zvířata neopouštějí svá mláďata, ale pro mne bylo pití víc než vlastní děti. Dokud byl muž v práci, sebrala jsem odvalu, posbírala své oblečení a odešla z domu. Opustila jsem manžela i děti. Menšímu dítěti byly jen dva roky. Usadila jsem se zde na kopci, a abych měla za co žít, začala jsem vést lehký život.“

Bylo bolestné vidět, jak hřích zcela zničil její život a dovedl do takových hrozných následků.

„Zde, v modlitebně,“ pokračovala žena, „jsem pochopila, že tak žít dál nemohu a že musím přestat pít. Ale, kazateli, když jsem střízlivá, myslím na své děti a muže, padá na mě žal a chci zemřít. A abych mohla zemřít, znovu piji. Jak se mám vyrvat z tohoto začarovaného kruhu?!“

Bůh dává zaslíbení, že nás osvobodí od hříšných žádostí tohoto světa, že nás ochrání před pádem, dá nám novou přirozenost a promění nás. A právě toto se stalo s touto ženou. Z propasti viny a zoufalství, z temnoty vlastní nicotnosti zvolala k Bohu: „Ó, Bože, proměň mne, změň můj život, osvobod' mne od moci hříchu, dej mi novou přirozenost!“ A Bůh ji vyslyšel. Nikdo to neviděl, ale moc Nejvyššího ji učinila novým člověkem.

Nechala pití, ale dále žila osamělým životem v žalu. Tento stav ji ještě více ranil a její srdce krvácelo. Pokaždé jsem při kázání viděl v jejích očích slzy, jak vzpomínala na děti a muže. Neměla odvalu jít domů a podívat se jim do očí.

S bolestí jsem se díval na její utrpení, a proto jsem jejího muže vyhledal. Byl dobrým otcem. Každý den vstával brzy ráno, mezi čtvrtou a pátou, nachystal dětem jídlo a šel do práce. Nejstarší dvanáctiletý syn ohříval jídlo mladším, když se vzbudili. Večer se muž vracel unavený domů, ale našel ještě sílu postarat se o domácnost. Pro děti obětoval všechno.

Bylo velmi obtížné začít s tím, proč jsem přišel, když jsem to všechno viděl. Nakonec jsem mu po několika návštěvách řekl, že s ním chci hovořit o jeho ženě. Jeho tvář se změnila. Probodl mne svým pohledem a řekl: „O té ženě mi nemluv. Zničila mi život a život mých dětí. Každé ráno se dívám na děti, jak jdou do školy a můj starší syn musí být doma, aby dohlédl na mladší. Náš život ve skutečnosti skončil jejím odchodem. To, jak teď žijeme, není možné nazývat životem.“

Dny šly dále a my jsme se časem spřátelili. Vyprávěl jsem mu, že žena, která jej opustila, už není. Stala se úplně jinou, už nepije a velmi strádá odlukou od rodiny.

Duch Boží koná to, co se lidem zdá nemožné. Po několika měsících muž souhlasil se setkáním s ženou. Domluvili jsme schůzku. Té noci jsem se mnoho modlil a prosil Boha, aby učinil ještě jeden zázrak v životě této ženy; aby obměkčil srdce jejího muže, znovu sjednotil rodinu, rozpadlou hříchem. Uvědomuješ si, že v životě bývají momenty, které určují jeho další běh? A to byl právě tento moment.

Když žena uviděla muže obklopeného dětmi, přiběhla k nim a padla před nimi na kolena.

„Odpusťte mi,“ vzlykala, „odpusťte mi, třebaže si odpuštění nezasloužím! Na nic si nedělám nárok, jen mi dovolu, abych se o vás starala. Budu služkou, nikdy od vás nebudu nic požadovat, jen chci být společně s vámi a dělat všechno to, co jsem dříve dělala...“

Byla to dojemná chvíle. Chtělo se mi k tomu muži běžet a prosit ho, aby ženě odпусти, ale mohl jsem se jen v duchu modlit.

Nakonec se muž sklonil, pozvedl ji a zeptal se: „Je to pravda, že už nepiješ?“

„Ano, je to pravda, je už to několik měsíců od chvíle, kdy mne Kristus osvobodil od závislosti.“

„To není možné!“ zvolal muž. „Když mi kazatel řekl, že jsi přestala pít, nechtěl jsem tomu věřit a přál jsem si uvidět to vlastníma očima. A teď vidím, že ty opravdu už nepiješ. Říkáš, že to Kristus tě osvobodil od touhy pít? Pak i já chci poznat Krista, který je mocen učinit takové zázraky.“

Otočil jsem se a odešel stranou, aby nikdo neviděl mé slzy...

Po několika měsících jsem se účastnil oslavné pobožnosti a křtu této ženy, jejího muže a staršího syna.

Jak Bůh mění lidi? Nevím jak, ale vím jedno, že je toho schopen. Viděl jsem mnoho proměněných životů. Zločinci, narkomani, alkoholici, mužové a ženy, kteří už neměli žádnou naději. Jestli Bůh mohl změnit je, což nemůže změnit tebe?

„Kazateli,“ namítneš, „já nejsem takový jako oni.“ Ano, já vím. Ale

Nikodém také takovým nebyl. Přesto mu Kristus řekl: „Musíš se znovuzrodit, potřebuješ, abych tě změnil, potřebuješ novou přirozenost. „Nikodém si myslel, že když zná doktrínu, že je obrácen. Kristova slova se dotkla jeho sebelásky a on odchází.

Ještě tři roky žil ve sboru s vnitřním pocitem, že s ním není něco v pořádku. Dále navštěvoval shromáždění a vykonával všechny své povinnosti vedoucího. Tak tomu bylo až do dne, kdy Krista zatkli, a pak odvedli na Golgotu. Tam Jej vztyčili na kříži. Před Ním, v té tlupě, stál a potlačoval chvění Nikodém. Když se díval proti obloze na Kristovu siluetu, vzpomněl si, jak mu před třemi lety Ježíš řekl: „A jakož Mojžíš povýšil hada na poušti, tak musí povýšen býti Syn člověka, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,14.15)

Nikodém už dále nemohl vzdorovat. Představuji si, jak přistoupil blíž ke kříži. Možná, že když viděl umírajícího Krista, že se modlil: „Prosím, Ježíši, neodcházej, aniž mne změniš. Dej mi novou přirozenost, o které jsi oné noci hovořil.“

Nikodémovo žalostné zvolání bylo vyslyšeno. Kristus jej změnil. Bázlivý člověk, který tehdy k Ježíši přišel pod příkrovem noci, teď bez bázně svědčí před veleradou o své víře v Krista, když spolu s Josefem z Arimatie žádali o Ježíšovo tělo, aby jej mohli pohřbít.

Není to zázrak? Zázrak obrácení může nastat s tebou, se mnou, s kýmkoli, kdo si to bude přát. Je k tomu ale potřebí znát tři věci:

To první je: „Jsem hříšník“. Pro hrdé lidské srdce není nic těžšího, než přiznat svůj hřích. Dokonce se i tomuto slovu vyhýbáme, když svůj hřích nazýváme chybou nebo problémem, svalujeme vinu na dědičnost a okolnosti, ve kterých jsme vyrostli, nebo na nedostatek příležitostí. Musíme padnout před Kristem a zvolat: „Pane, pomoz mi, jsem hříšník! Jsem vinen, nic mne neomlouvá, prosím tě o odpuštění!“

To druhé: „Já nemůžu“. Je bolestivé to přiznat. Ale všechny lidské snahy změnit se svými silami jsou předurčeny k neúspěchu. Lidstvo je na omylu, když hovoří o sebeovládání, vnitřní energii či duchovní síle. Lidstvo zapomělo vzhlízet ke Kristu a hledá řešení problému v sobě, ale nalézá jen neúspěch a zklamání. Opusťme tyto nesmyslné pokusy! Pohleďme na Krista a řekněme: „Pane, já už jsem vyzkoušel všechno a ničeho jsem nedosáhl. Moje přirozenost mne táhne do hříchu. Prosím, pomoz mi, protože já to sám nezvládnou.“

A to třetí: „Bůh může!“ To je úžasná zpráva. Ano, milý příteli, může. Jděme s Nikodémem na vrchol hory, padněme na kolena a mlčky volejme: „Bože můj, prosím, změň směr mého života, dej mi novou přirozenost!“

Slovo Boží říká, že zázrak je možný. Může se stát teď, když máš ještě

v rukou knihu. Nebo ty necítíš, jak Duch svatý působí na tvé srdce? Možná teď dokonce cítíš touhu knihu zavřít a odhodit, protože se ti nitro bouří. Tak se projevuje hříšná přirozenost, kterou ovládá pravda. Ale Boží hlas tě zve dále. Ty jej cítíš a ptáš se: „Jak k tomu může dojít? Jak může Bůh změnit celý můj život během sekundy?“ Já to nevím. Zázraky obrácení není možné vysvětlit; a obrácení je skutečným zázrakem.

Nemohu vysvětlit, jak se prostá voda od Kristova dotyku během okamžiku změnila v nejlepší hroznovou šťávu. Ani jeden chemik vám to nemůže vysvětlit. Zázraky není možné vysvětlit. Je potřebí je prostě přijmout.

Jak se mohlo stát, že slepý od narození Kristovým dotykem během okamžiku prohlédl? Ani jeden oční lékař vám to nevysvětlí. Zázraky není možné vysvětlit, je potřebí je prostě přijmout.

V té stejné chvíli, přímo teď, chce Bůh při tobě učinit zázrak – zázrak obrácení. Modlím se za tebe, když dopisuji řádky této kapitoly, třebaže tě ani neznám. Ale chce se mi věřit, že řekneš: „Pane, já tvůj zázrak přijímám.“

MOC

MOC -

abychom se změnil

Je možné žít s vlkem?

„Kazatel, mi se zdá, že nejsem obrácen. Stále pocítuji touhu hřešit. Můj život je nekonečným bojem. Chci sloužit Ježíši, ale v tutéž chvíli mě to táhne k špatným činům. Můžete mi pomoci?“

Tuto otázku mi položil jeden dvacetiletý mladý člověk, který přijel z vesnice. Ale stejnou otázku by mohl položit úspěšný podnikatel, který jezdí svým automobilem ulicemi města. Stejný problém mají muži i ženy, mladí i staří, bohatí i chudí.

Z neznámého důvodu předpokládáme, že obrácením je náš boj ukončen, že od té chvíle už nebudeme hřešit, budeme spravedlivými a dokonalými. Ale proč tedy od té chvíle, kdy svůj život svěříme Kristu, začíná být naše bojování ještě krutější a přibývá ho?

Nejdřív si musíme uvědomit, co se děje ve chvíli obrácení. Mnozí se domnívají, že ve chvíli obrácení je Bůh zbaví hříšné přirozenosti tím, že ji nahradí přirozeností novou, jejíž zálibou je milovat a poslouchat. Ale tak tomu vůbec není. Bylo by nádherné, kdybychom už nikdy nezakoušeli touhu hřešit. Potok žádostí a vášní tohoto světa by vyschl a náš život by se stal podobný životu Adama a Evy před pádem do hříchu.

Ale žel, není tomu tak. Když prožíváme obrácení, Bůh nás obdarovává přirozeností novou, Kristovou přirozeností. Ale co se odehrává s vlčí přirozeností? Neodešla, nezmezela, jak se mnozí domnívají. Zůstala v nás a provokuje nás k neposlušnosti. Naše hříšné „já“ bylo zbaveno „své moci“ (podle Řím 6,6)

Povšimněme si, že je tu řečeno, že bylo zbaveno moci, ale nevzdalo se! A jak je to tedy? Máme teď dvě přirozenosti – Kristovu a hříšnou, která ztratila dřívější moc.

Ideální by bylo, kdyby stará přirozenost měla vždy takový oslabený stav. Ale to záleží na okolnostech. Jestli ji budeme žít, pak se vzmuží a udělá vše pro to, aby vytlačila z našeho života přirozenost novou.

Právě proto se boj po obrácení stává ještě krutější. Konflikt je po obrácení vyhrcořenější, než před ním. Udivuje vás to? Pokuste si zapamatovat následující. Když přijmeš Krista, připravuj se v srdci na větší bitvu, která tě zaplete a nejspíše přivede k zoufalství, jestliže nepochopíš její podstatu.

Všechno je velmi jednoduché. Člověk bez Krista má jen jednu přirozenost, tu, se kterou se narodil. Ta nás může kdykoliv dovést k chybě. Nic jí neodporuje. Neexistuje ani bitva, ani spor. Ale pak odevzdáš svůj život Kristu, prožiješ zázrak obrácení, a teď tvá stará přirozenost začne odporovat nové. Už chápeš, proč je život neobráceného člověka lehčí? Takový člověk má jen jednu přirozenost, která bez zábran řídí jeho život. Znáš příběh apoštola Pavla? V jedné chvíli života byl na pokraji zoufalství. V epistoletě Římanům píše: „Nerozumím totiž tomu, co dělám; neboť nekonám to, co chci, ale dělám to, co nenávídím... Nyní to pak již nedělám já, ale hřích, který ve mně přebývá... Nekonám totiž dobro, které chci, ale zlo, které nechci, to dělám... Podle vnitřního člověka totiž radostně souhlasím s Božím Zákonem, ale ve svých údech vidím jiný zákon, který bojuje proti zákonu mé mysli a činí mě zajatcem zákona hříchu, který je v mých údech.“ (Řím 7,15-23)

Je ti to jasné, milý příteli? Dvě přirozenosti, dvě moci bojovaly v apoštolu Pavlovi. A ten konflikt jej přivedl k zoufalství, proto v následujícím verši volá: „Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti!“ (Řím 7,24)

A teď se chci otázat: Když Pavel psal svůj list do Říma, byl obrácený? Samozřejmě, že ano. Prožil obrácení ještě na cestě do Damašku, když se setkal s Kristem a padl na zem. Přesto po svém obrácení prožíval v sobě konflikt, boj dvou přirozeností. I ty, i já vlastníme dvě přirozenosti, které si navzájem odporují. Apoštol Pavel pochopil smysl tohoto sporu a napsal: „Duchem chodíte, a žádosti těla nevykonáte. Nebo tělo žádá proti Duchu, a Duch proti tělu. Ty věci jsou ve vzájemném rozporu, abyste nedělali, co byste chtěli.“ (podle Gal 5,16.17)

„Kazateli,“ namítneš, „chcete mi říct, že celý můj život bude jedna velká bitva? Není to nutné, vše bude záležet od tvého rozhodnutí. To dnes bojují dvě přirozenosti, ale nakonec jedna z nich zvítězí. Jedna z nich převezme plnou kontrolu nad tvým životem. Jedna z nich přežije a druhá zemře. Která zvítězí? Záleží to na tvé volbě.“

Pokusme se přiblížit si to následujícím příkladem. Představme si, že se

v cirkusové aréně perou dvě divoká zvířata. Chovatelé je od sebe oddělují a dají do oddělených klecí. Jedno zvíře velmi dobře žíví a druhého si nevšímají, jen zřídka mu hodí kousek masa. Tak to trvá měsíc. A když se pak znovu budou prát, kdo zvítězí? Máte o tom nějaké pochybnosti? Pochopitelně, že zvítězí šelma, kterou živilí dobře.

To stejné se odehrává v duchovním životě. Cele ovládnout nás může jen jedna přirozenost. A bezpochyby to bude ta, kterou jsme lépe živilí. Kéž bychom ve svém duchovním životě živilí pouze Kristovu přirozenost a nepřizívovali hříšnou přirozenost! Ó, ne! Proč lidé žíví raději hříšnou přirozenost a v důsledku toho pak sklízí porážky?

Bůh uskutečnil v našem životě zázrak obrácení, obdařil nás novou přirozeností, ale my se o ni nestaráme. V důsledku toho pak stará přirozenost znovu ovládá náš život.

Jakým způsobem můžeme jednu nebo druhou přirozenost žít? Prostřednictvím pěti smyslových orgánů. Vše, co vchází do našeho myšlení skrze smyslové orgány, je potravou pro jednu nebo druhou přirozenost. Přednostně se to týká toho, co do nás vniká prostřednictvím zraku a sluchu. Proto bychom měli být krajně opatrní při výběru televizních programů, na které se díváme, knih a časopisů, které čteme, rozhovorů, kterých se účastníme a hudby, kterou posloucháme.

Čím žít Kristovu přirozenost? Modlitbou, čtením Bible, návštěvou shromáždění, čtením křesťanské literatury, dobrou hudbou. Apoštol Pavel o tom říká: „Dále pak, bratří, kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jest-li která ctnost, a jest-li která chvála, o těch věcech přemýšlujte.“ (Fil 4,8)

Pravdou je, že dokud žijeme na této hříšné zemi, tak se vždy najde nějaká potrava pro hříšnou přirozenost, dokonce i když si to nepřejeme. Někdy musím poslouchat hudbu vedoucí k planým myšlenkám, když nakupuji v supermarketu. Také si nevybírám reklamy, když sleduji zprávy. Nejde zacpat si na veřejnosti uši, abychom neslyšeli neslušné rozhovory. Ale už nemusím podobnou stravu předkládat svému myšlení, když to záleží na mně. Pro hříšnou přirozenost se vždy najdou nějaké drobtý, ale já jí nemusím dopřávat oběd. Je v mé moci ji oslabit.

„Dobrá, kazateli,“ podotkneš, „a dokdy budu muset snášet boj těchto dvou pánů?“

Dokud žijeme v tomto světě, jsme nuceni ji snášet. Ale tento boj bude mnohem lehčí, jestliže přestaneme přikrmovat hříšnou přirozenost. Můžeme jí zbavit síly, ale nezbavíme se jí definitivně. Ellen White píše: „Nemůžeme říci: „Ve mně není hřích“, dokud toto hříšné tělo nebude změněno a proměněno k obrazu slavného těla Kristova.“ (Znamení času 23.3.1888)

Ale Bůh nám dává nádherné zaslíbení: „Říkám vám, bratří, toto: tělo a krev nemohou být dědici Božího království a pomíjivost nezdědí nepomíjivost. Hle, říkám vám tajemství: ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni naráz, v okamžiku, za zvuku poslední polnice. Neboť zatroubí a mrtví budou vzkříšeni jako nesmrtelní a my budeme proměněni. Toto pomíjivé totiž musí obléci nepomíjivost a toto smrtelné oblékne nesmrtelnost, tehdy se uskuteční to slovo, které bylo napsáno: „Smrt byla pohlcena ve vítězství.“ (1. Kor 15,50-54)

Není to zázrak? Nové tělo bez hříšné přirozenosti! Nakonec nás Bůh zbaví staré přirozenosti. Tam už nebude ani boj, ani vnitřní rozpory, ani přání hřešit. Staneme se nositeli pouze jedné přirozenosti, přirozenosti Kristovy, dokonalé přirozenosti, které je vlastní láska a poslušnost.

Dokud tento den nenastane, musíme se naučit se starou přirozeností žít, nepřikrmovat ji. To bude k užítku té nové. A to je tajemství, které pochopil i apoštol Pavel.

Několik let poté, co napsal list Římanům, psal křesťanům do Filipis následující slova: „Dále pak, bratří, kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jest-li která ctnost, a jest-li která chvála, o těch věcech přemýšlujte.“ (Fil 4,8)

Apoštol odhalil tajemství vítězného života. Už nepřikrmoval starou přirozenost. Jeho život teď ovládala Kristova přirozenost: „Žít? jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus.“ (Gal 2,20)

A jak plynula léta, stará přirozenost slábla tak, že před smrtí mohl apoštol zvolat: „Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval. Již zatím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všem těm, kteříž milují příští jeho.“ (2. Tim 4,7.8)

Milý čtenáři, jak nádherný konec má život apoštola Pavla! Zvítězil, dosáhl cíle. Jeho slova mne dojmají. Svědčí o tom, že i já mohu zvítězit. I já, i ty můžeme zvítězit. Kristus nám zaručil vítězství tím, že zemřel na kříži. Je s tebou, když bojuješ. Když si myslíš, že se celý svět od tebe odvrátil, že nikdy nedosáhneš cíle, že jsi smolař, pak si vzpomeň, že on je vedle, že tě miluje, odpouští ti a podpírá. „Vždyť ten, kdo ve vás podle své dobré vůle působí chtění i činění, je Bůh!“ (Fil 2,13)

Je to otázka času. Kristus přijde a pak bude vítězství definitivní.

„Pane, já ti děkuji za zaslíbení, že jednou boj skončí. Pomoz mi, dokud žiji zde na zemi, žít jen Kristovu přirozenost. To je můj díl práce. Pane, já vím, že se mi to vždy nedaří. Prosím, přijď a udělej ve mně to, co já sám vykonat nemohu. Amen.“

MOC

MOC -

abychom se stali přáteli

Přátelé hájí jeden druhého

V předcházející kapitole jsme hovořili o tom, že v nitru člověka žijí vedle sebe dvě přirozenosti, které mezi sebou bojují o vládu nad našim životem. Nepřítel dělá vše, co je v jeho silách, aby nás hříšná přirozenost tlačila k hřešení. Jeho největší trofejí je naše myšlení, protože myšlení je podřízena vůli. Jestli se nepříteli podaří zmocnit našeho myšlení, pak bez problému ovládne náš život. Proto udělá vše možné i nemožné, aby se myšlení zmocnil. Použije drogy, alkohol, cigarety, sex nebo cokoliv jiného. Není důležité jak, není důležité kdy nebo za jakou cenu. Jeho heslo je zvítězit, rozbít, zničit. Sám uvidíš, že je to nelehký boj, že v životě bývají takové chvíle, kdy se cítíš jako osamělý proutek ve stepi, marně se bráníš uragánu.

Co dělat? Má Bůh řešení? Samozřejmě že ano. Apoštol Pavel říká: „Dále pak, bratří moji, posilňte se v Pánu a v moci síly jeho. Oblect se v celé odění Boží, abyste mohli státi proti útokům d'ábelským. Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světu pánům temnosti věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko.“ (Ef 6,10-12)

Vidíš? Můžeme být oblečeni do Boží moci. Ale boj nepřestane, protože náš nepřítel je neviditelný, chytrý, podlý a vytrvalý. Jedná jako zrádce a skrývá svou pravou tvář. Maskuje se, schovává, a k tomu, aby mohl vniknout do tvého myšlení, používá jako nástroj pokušení.

Co je to pokušení? Je to úsilí, které nepřítel vyvíjí, aby nás přinutil zhřešit. Ale pokušení není ještě hříchem. Nikdo se nemusí cítit hříšným jenom proto, že prožívá pokušení. Jestli ležíš na posteli a najednou se ve tvé mysli objeví hříšná myšlenka, nedomnívej se, že je vše ztraceno.

Nebudeš věčně odsouzen za myšlenku, která ti proběhla hlavou. Ellen White na to použila velice prosté přirovnání: „Nemůžeme zakázat ptákům, aby létali nad naší hlavou, ale můžeme jim zabránit udělat si ve vlasech hnízdo.“

Existuje mnoho druhů pokušení. Ve skutečnosti u satana pracuje celá továrna, vymýšlející individuální pokušení. Každé je vytvořeno pro určitou osobu, protože nepřítel velice dobře zná slabosti každého jednotlivce. Pro někoho je to závist, pro jiného alkohol, pro někoho drogy či sexuální zvrácenosti. Bojujeme se vzdělaným nepřítelem, který ví, co jsme prožili, který zná prostředí, ve kterém jsme vyrostli, ví, co jsme podědili po svých rodičích. Udělá vše pro to, aby nás svedl. Schová se za lákavou hudbou, za hezkou ženou, za příjemným mladým člověkem či úžasnou myšlenkou. Jestli je to potřeba, oblékne se do světla. Všechny metody jsou dobré. Cíl světí prostředky.

Ale ať udělá cokoli, aby tě oklamal, nepřekročí to hranice pokušení a pokušení není ještě hříchem.

Nepřítel nás nikdy nemůže přemoci, jestli se nepojistí podporou samotného člověka. Může udělat vše možné. Může náš život obklopit pokušeními, různými hlasy. Peníze, sláva, popularita, zábava. Cokoli. Ale nemůže nás přinutit zhřešit. Jestli jsme šlápli vedle, pak je to proto, že jsme podlehli kouzlu pokušení. „Ať je naše duše vystavena sebevětšímu tlaku, hřích padá vždy na náš vrub. Není v moci země nebo pekla, aby nás donutily konat zlo. Satan vyhledává naše slabé stránky a útočí na naše slabá místa, nemusíme mu však podlehnout. Ať je útok sebeprudší a nejneočekávanější, Bůh stojí při nás a v Jeho síle můžeme zvítězit.“ (PP 421)

Rozdíl mezi pokušením a hříchem si můžeme pěkně znázornit následujícím příkladem. Představte si telefon. Zvoní. Pokušení je zvonícím telefonem. Hřích se stane pokušením jen když zvedneme. Když to neuděláš, nezhrěšíš. Ale telefon zvoní dále. Vadí to? Samozřejmě, ale zůstává jen pokušením.

A teď si uveďme nějaké rady, které nám ve chvíli pokušení pomohou. Když cítíš pokušení, pomysli na něco jiného. Už jsme si uváděli, že rozhodná bitva se odehrává v našem myšlení, a proto zaujmi svou mysl biblickými zaslíbeními. Jednoduchý fyzikální zákon říká, že prostor nemůže být prázdný. A tak i prostor našeho myšlení nemůže být prázdný. Vždy, když přichází pokušení, pros o Božskou pomoc, zopakuj si nějaký žalm, zazpívej píseň, připomeň biblický verš nebo vzpomeň na biblické zaslíbení. Pak podle fyzikálního zákona nebude mít pokušení šanci.

Nesmíme dovolit, aby negativní myšlenka, nazývaná pokušením,

setrvala v našem vědomí déle než dvě sekundy. Nesmíme ji hýčkat, protože tehdy se pokušení stává hříchem. Nejdřív je to hříšné přání, ale to nás pak vede k hříšnému činu. A opakování tohoto činu vede k hříšnému návyku.

Také musíme pamatovat, že kritické údobí pokušení netrvá déle jak tři minuty. Začíná nepozorovaně a postupně nabírá síly a útočí na hradby našeho vědomí. Přijde chvíle, kdy se zdá, že vzdorovat je už nemožné, ale každé pokušení kulminuje nejpozději do tří minut. Vzpomínáte si na telefon? Zvoní a zvoní, a když nezvedneš, zmlkne. Vždy, když jdeme přes pokušení, jsme buď vítězové nebo poražení. Odpověď, kterou dáme pokušení, nás buď posílí nebo oslabí. Jestli se svěříme do Kristových rukou a zvítězíme, pak naše imunita vůči hříchu roste. Jestli bojujeme sami a prohráváme, pak naše imunita slábne a slábne.

A teď velmi vážnou radu. Nedívej se na sebe, hled' na Krista. To je to nejdůležitější, protože konečný výsledek záleží na tom, kdo ovládá tvé myšlenky. Když se budeme dívat na sebe, přivede nás to jen ke zklamání a porážce. A v tom spočívá tragédie lidstva. Svět říká: «hled' na sebe», «odhal své možnosti», «zkoncentruj se», «poznej samého sebe», «použij vnitřní sílu». Ale pravdou je, že nemáme žádnou vnitřní sílu, Bůh má lepší cestu. Prosí nás, abychom hleděli na Krista. Je to jednoduché a spolehlivé.

Vypráví se historka o jednom indickém kouzelníku, který přišel do jedné vesnice a prohlásil, že umí dělat zlato. Lidé se sešli, aby se na tohoto divotvůrce podívali. Nalil do velké nádoby trochu vody, přidal pár kapek barvy a začal nádobou točit. Při tom vyslovoval kouzelná slova. V určité chvíli, kdy publikum ztratilo pozornost, vytáhl kouzelník z rukávu kousek zlata. Pak jej vytáhl z nádoby a ukázal publiku. Všichni na to nevěřičně hleděli. Jeden podnikatel mu za recept nabídl 500 dolarů, s čímž kouzelník rád souhlasil. „Ale pamatujte, dodal, když otáčíte nádobou, nesmíte myslet na rezavou opici, protože jestliže na ni jen pomyslíte, zlato se neudělá.“

Podnikatel si velmi dobře zapamatoval, že musí na opici zapomenout, ale čím více myšlenku na opici zaháněl, tím jasněji si opici představoval – chlupatou a rezavou. A tak se mu zlato získat nepodařilo.

Nic ti to nepřipomíná? Nezdá se ti, že čím se více snažíš zapomenout na vlastní nedostatky, čím více se snažíš zapomenout na pokušení, tím je silnější? Dívej se na Krista a on prostřednictvím biblických zaslíbení zaplní veškerý prostor tvého myšlení.

Vzpomínám si na jednu příhodu z dětství, kterou jsem si zapamatoval na celý život. Bylo mi tenkrát šest nebo sedm let. Téměř všichni chlapani ve škole byli stejně staří, až na dva, kterým bylo šestnáct. Jeden z nich nás pořád bil a bral nám věci.

Maminka mi každý den dávala nějaké drobné na jídlo. Stačilo to na

zmrzlinu a balíček arašidů. Byl jsem ochotný chodit do školy už jen proto, abych si mohl smlsnout na zmrzlině a pokřoupat oříšky. Pro šestiletého klučinu byla zmrzlina největším potěšením.

Jednou, když jsem šel do školy, postavil se mi tento chuligán do cesty a požadoval po mně peníze. Pokusil jsem se bránit, ale on mi převrátil ruku a násilím mi drobné vzal.

„Vidíš tam toho člověka bez ruky? — zeptal se mne a ukazoval při tom na bezrukého chlapce, který nedaleko bydlel, — a víš proč nemá ruku? Uřezal jsem mu ji. A jestli doma mámě nebo učitelce řekneš, že jsem ti vzal peníze, budeš bez ruky také!“

Tím moje utrpení začalo. Uvnitř ve mně rostlo přání bránit se. Nejhorší na tom bylo, že jsem to nikomu nemohl říci, poněvadž jsem se bál přijít o ruku. Chodil jsem smutný a dokonce tajně plakal a stále mu dával své peníze. Už jsem nechtěl chodit do školy. Někdy si hoch o přestávce za mé peníze koupil zmrzlinu a naschvál ji jedl přede mnou. Co jsem zmohl proti takovému hromotluku?

Když jsem se jednou o přestávce díval, jak si hrají jiné děti, objevil se najednou onen čahoun a jednoho z dětí udeřil. A najednou se do toho vmíchal ten druhý mladík a dal hromotlukovi facku. K mému údivu se nezmohl na oplátku.

V tu chvíli mne něco napadlo. Vyhledal jsem onoho hrdinu a slíbil mu dávat deset centávo každý den, když mne bude bránit. Domluvili jsme se, že zítra bude čekat poblíž místa, kde mne chuligán napadal.

Té noci jsem téměř nespal. „Zítra, pomyslel jsem si, bude velký den. Už mi nikdy nikdo nebude brát peníze.“

Ráno jsem se vzbudil a když mi maminka dala drobné, odešel jsem do školy. Zloděj už mně tam čekal. Tentokrát jsem se na něj ani nepodíval a pokračoval jsem v cestě. Dohnal mně a požadoval peníze. Podíval jsem se mu vyzývavě do očí a řekl: „Nikdy! Je ti to jasné? Nikdy ti už peníze nedám.“ Můj trýznitel ztuhl údivem. Pak mne chytil za ruku, ale v tu chvíli se tam objevil můj nový přítel a ve dvou jsme jej rádně ztloukli.

Usmál jsi se tomu? Já se tomu dnes také směji, ale zachvěji se při vzpomínce na ty dny zoufalství a bezmocnosti, které jsem před mnoha lety prožil.

Všichni se podobáme dětem a d'ábel banditovi. Přichází k nám a bere nám ne zmrzlinu, ale radost ze života. Boří naše vzdušné zámky, naše přání, rozbíjí na padrt' naše plány. Ničí naše mravní hodnoty, zbavuje nás sebeúcty, pokoje, vnitřní rovnováhy a směje se tomu, směje a směje, protože se cítí vítězem.

Jindy si s námi hraje jako kočka s myší. Dovolí nám utéci, uvědomit si,

že jsme volní, aby následně zaútočil s ještě větší silou, zranil a ponižoval.

Proč? Proč to tak je?

Na druhé straně ulice, na osamocené hoře byl ukřižován Bohočlověk nejen proto, aby nám daroval odpuštění, ale i proto, aby vám dal sílu. Když zemřel, domníval se nepřítel, že zvítězil, ale třetího dne Kristus přemohl smrt a z hrobu vyšel. Vstal z mrtvých! Přemohl nepřítele na poušti, přemohl jej na kříži, přemohl jej ve smrti. Zůstalo už jen přemoci jej v našich srdcích a to je závislé na naší vůli. Kristus nemůže zvítězit nad satanem ve tvém srdci, když mu to nedovolíš udělat.

Náš nepřítel je přemoženým nepřítelem. Zoufale se brání a chodí „jako řvoucí lev, hledaje koho by sežral“ „protože ví, že má krátký čas“ proto, že byl přemožen.

V jedné legendě se vypráví o vojáku, který přišel při boji o hlavu. Byl bitvou ale tak zaujat, že dokonce i bezhlavý pokračoval v zabíjení protivníků, dokud se na něj kdosi nezařadil a neřekl: „Ty ale nemáš hlavu! Ty jsi mrtvý!“ Až pak voják padl mrtev.

A tak tomu, milý příteli, je. Bojujeme s bezhlavým nepřítelem. Kristus jej už přemohl. Zvítězí i ve tvém srdci? Jedině ty znáš odpověď.

„Zpozoruje-li satan nebezpečí úniku jediné duše, vypne všechny své síly, aby ji udržel pod svou mocí. Vidí-li, že člověk prohlédl jejich nástrahy a zoufale horlivě prosí Ježíše o sílu, tu z obavy, aby nepřišel o svou oběť, posílá své zástupy, aby cestu ubohé duše zatarasil, obklopil ji hradbou temnoty, aby ji nebeské světlo neozářilo. Vytrvá-li člověk a ve své slabosti a nemohoucnosti se dovolává krve Ježíšovy, on jeho prosbu víry vyslyší a ihned pošle zástup mocných andělů k vysvobození. Satan se bojí a chvěje před silou a vznešeností Kristovou. Před hlasem pokorné modlitby se třese celý zástup temnosti. Mocní andělé, ozbrojení zbraněmi nebes, spěchají na pomoc pronásledované duši, a tu satan se svým zástupem utíká, neb dobře ví, že boj prohrál.“ (MYP 54)

„Pokoušená duše, volej k Pánu. Jakkoli jsi bezmocný a nehodný, spolehni se cele na Ježíše a dovolávej se jeho zaslíbení. Pán vyslyší. On ví, jak mocné jsou sklony přirozeného srdce, a On pomůže v každém pokušení.“ (MYP 68)

MOC

MOC -

abychom dosáhli dokonalosti

Je možné být dokonalým?

S Richardem jsem se seznámil v Brazílii, když jsem tam měl evangelizační kampaň. Přišel za mnou pozdě večer do hotelu v den, kdy jsem kázal o protikladu dvou přirozeností.

„Kazateli,“ řekl mi, „zdá se mi, že je Bůh nespravedlivý, když nás vybízí k dokonalosti. Ví, že jsme se narodili s hříšnou přirozeností, která nás stále provokuje ke hříchu. Já už jsem tolikrát jednal nesprávně! Dokonalosti není možné dosáhnout.“

Abychom mohli pochopit téma dokonalosti, je potřeba zamyslet se nad životem některých lidí, které samotný Bůh nazval dokonalými.

Například o Enochovi Bible píše: „A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více vidín; nebo vzal ho Bůh.“ (1. Moj 5,24) Jestliže se Bůh rozhodne vzít někoho na nebe, tak jediné proto, že jej shledal spravedlivým. Ale proč vzal Bůh do nebe Enocha? Bible nám odpovídá: „Chodil Enoch stále s Bohem“.

Podívejme se na život Noema. Písmo nás ujišťuje, že Noe byl „muž spravedlivý, dokonalý... za svého věku, s Bohem ustavičně chodil Noé.“ (1. Moj 6,9) Nebylo by snad nádherné, kdyby o tobě jednou Bůh řekl: „Byl spravedlivým a bezchybným mladým člověkem,“ nebo „byla spravedlivou a bezhříšnou dívkou?“ Chtěl bys uslyšet taková slova? Ale proč byl Noe nazván spravedlivým a bezhříšným? Bible nám odpovídá, že „s Bohem ustavičně chodil Noé“.

Znáš Abrahamův příběh? Je nazván „otcem víry“. Jednou mu Bůh řekl: „Já jsem Bůh silný všemohoucí; chodíš ustavičně přede mnou a budiž dokonalým.“ (1. Moj 17,1) Chápeš to? Vše, oč Bůh žádá Abrahama je „chodit ustavičně před ním“. A výsledkem bude bezhříšný, dokonalý život.

A co říci o Davidovi? Bible nás ujišťuje, že David byl „mužem podle srdce Božího“. Ó, kdyby tak jednou stejné řekli o nás? Je možné přát si něco víc? Ale proč se David stal mužem podle srdce Božího? Jaké bylo Davidovo největší přání? „Ustavičně choditi budu před Hospodinem v zemi živých.“ (Žalm 116,9)

Co mají všichni tito lidé společného? Všichni „chodili před Bohem“. Všichni byli bezhříšní nebo dokonalí proto, že chodili s Bohem. Milovali Boha. V určitém okamžiku dosáhli takové úrovně života, že už si nedovedli představit sama sebe bez Boha. Proto je Bůh uznal za spravedlivé a svaté.

V životě každého z nich byly pády. Noe se jednou tak opil, že se svlékl a ležel venku nahý na ostudu své rodině. Prožil jsi někdy něco podobného? Noe to udělal, přesto Bůh říká, že Noe byl za svého věku spravedlivý.

Abraham dostal jednou takový strach, že se neodvážil prohlásit Sáru za svou manželku a tvrdil, že je jeho sestrou. Tím vlastně téměř přivedl faraona k smilstvu. Důsledky mohly být strašné, kdyby Bůh zvláštním způsobem nezasáhl. Abraham se bál, ale víš, co o něm říká Bůh? Že Abraham byl spravedlivý. A apoštol Pavel jej dokonce nazývá otcem víry.

A co říci o Davidovi? Upadl v hříchu hluboko, naskrz se ponořil do zkalených vod cizoložství, úkladů a vraždy. Jednal jsi tak jako David? Nikdy? A David to všechno udělal a co o něm Bible říká? Čteme, že David byl „mužem podle srdce Božího.“ (1. Sam 13,14; 1. Král 14,8)

Prostřednictvím životních zkušeností všech těchto lidí nám Bůh chce říci něco úžasného. Něco velikého, co je schopno převrátit náš život, odhalit nám nekonečný horizont naděje.

Pro lidi je člověk dokonalý, svatý a spravedlivý tehdy, jestliže nikdy nezhrěší, když všechno a vždycky dělá správně, jestli plní všechna pravidla a zákony.

Pro Boha je člověk dokonalý, když je připraven jít s Ním bok po boku, když se Kristus stává středem pozornosti jeho života. Chápe vše, co pro něj Kristus vykonal na kříži a vroucně jej prosí, aby mu dal nové srdce, schopné milovat. Zakouší bolest za všechna utrpení, která Kristu způsobil svými chybami, a jak vzhlíží ke kříži, zamiluje se do Krista natolik, že je hotov říci: „Ó, Pane Ježíši, já Tě miluji, miluji Tě tak silně, že bez Tebe nemá můj život smysl! Pomoz mi jít vždy s Tebou!

Člověk může udělat ve svém minulém životě velké chyby tak jako Noe, Abraham i David. Člověk, který nezná Krista, může hluboko upadnout. Pro Boha ale není podstatné, jak hluboko jsi padl, jak daleko jsi zašel. Když jsi potkal Krista a rozhodl ses jít s Ním, pak tvůj minulý život upadá v zapomnění a ty se můžeš stát spravedlivým, dokonalým, svatým a bezhříšným mezi svými sousedy.

V té chvíli Bůh lásky roní slzy radosti a pevně chápe slabou lidskou ruku. S tímto dotykem se naše minulost v okamžiku maže. Není podstatné, kým jsme byli, ať zbabělci či opilci, rozkolníky nebo vrahy. Vše je smazáno, protože v této chvíli jsme zaujali Kristovo místo. Nabízí nám zásluhy své spravedlnosti, svůj vítězný život, svůj dokonalý charakter a současně na sebe bere naše hříchy a nese trest, který jsme zasloužili.

Od té chvíle začíná nejnádhernější zkušenost, jaká je jen možná v životě člověka: Zkušenost chození s Bohem. Samozřejmě, že základem této zkušenosti je láska, protože není možné žít a být šťastný s tím, koho nemiluješ.

Naše tragédie spočívá v tom, že často hodnotíme stupeň své dokonalosti podle toho, jak náš život odpovídá stanoveným principům. Bůh měří naši dokonalost podle našeho vztahu s Ním.

Když začínáme chodit s Kristem, zjišťujeme, že je spousta věcí, které se mu líbí a nám ne. A je mnoho jiného, co se líbí nám, ale ne Kristu. Co dělat? Narážíme na překážky. Jak jednat?

Láska tento problém řeší.

Když jsem byl dítětem, neměl jsem rád papáju. Toto ovoce mne ničím nepřitahovalo. Kdysi jsem kousek zkusil, ale nechutnal mi. Ale jednou jsem se seznámil s půvabnou dívkou. Zamiloval jsem se do ní a po nějaké době jsme se vzali. Nikdy nezapomenu na naši první snídani. Ráno, když jsem vyšel z ložnice, uviděl jsem nádherně prostřený stůl a uprostřed obrovskou papáju. Moje žena stála vedle stolu a její oči zářily. V jejím pohledu jsem přečetl otázku: „Líbí se ti to?“ Sedli jsme si za stůl, pomodlili se, a pak moje žena nakrájela papáju a polovinu položila na můj talíř. Podíval jsem se na papáju, potom na ženu, znovu na ovoce... Chtělo se mi říci: „Děkuji, ale já nemám rád papáju“, ale nemohl jsem. Miloval jsem ji a neodvážil jsem se ji zklamat. Přemohl jsem se a snědl svou porci.

Když jsem druhého dne vyšel z ložnice, strnul jsem úžasem. Uprostřed stolu znovu zářila papája. Podíval jsem se na ženu a řekl: „Zdá se, že nemůžeš žít bez papáji“. Na to mi odpověděla: „Miláčku, já si snídani bez papáji nedovedu vůbec představit!“

Pochopil jsem, že je mým údělem stravovat se celý život papájou. Ale když jsem se podíval do tváře mé ženy a viděl její šťastný úsměv, pocítil jsem radost. Miloval jsem ji a snědl bych tisíc papájí, jenom aby byla šťastná.

Chápeš, co chci říci? Když se zamilujeme do Krista, když se k Němu přilepíme celým srdcem, pak se našim největším přáním stane vidět Jeho úsměv. Je pochopitelné, že ne vše, co dělá radost Jemu, se bude líbit nám. Není lehké vzdát se toho, nač si člověk zvykl, a je velmi složité vypěstovat

zvyk nový. Je potřebí něco obětovat a některé plány zrušit. Je potřebí titanového úsilí a nevšední trpělivosti, ale všechno bude mít smysl, jestliže to děláme pro Krista a z lásky k Němu.

Prorok Micheáš vyjádřil podstatu chození s Bohem následujícím obrazem: „Oznámiltě tobě, ó člověče, co jest dobrého, i čehož Hospodin vyhledává od tebe, jediné, abys činil soud, a miloval milosrdenství, a pokorně chodil s Bohem svým.“ (Mich 6,8) Prorok zdůrazňuje, že nestačí jen chodit před Bohem. Je důležité chodit pokorně. Bůh ukazuje cestu a říká, jak je lépe, abych jednal. Miluji Jej a přijímám Jeho rady proto, že ví, co je pro mne lepší. Nejsem to já, kdo vybírá směr, to ne já mám vést Boha tam, kam chci jít já. Beru Jej prostě za ruku a jdu. Nebeský Otec, můj Přítel, můj Bratr, Počátek i Konec, je pro mne vším. Zapomínám se v objetí Jeho lásky a dělám to, co říká On. Vždyť zná cestu a chce, abych byl šťastný. Ale jestli mezi námi a Kristem není lásky, pak se život stává prázdným. Křesťanství se stane těžkým břemenem dluhů a povinností. Můžeme jej nést rok, dva nebo i třicet, ale jednou se určitě ztrháme.

Jednou se nás v partě přátel zeptají: „A ty proč nepiješ?“ A protože se stydíme za svůj argument, řekneme: „Moje náboženství mi to zakazuje, taková jsou pravidla mé církve.“ A má to snad nějakou spojitost s náboženstvím? A co Kristus? Jaká je jeho role? Co cítí On? Směje se nebo pláče? Přemýšlel jsi o Něm někdy jako o živé Bytosti, která miluje, usmívá se a trpí?

Představme si dívku, která jde do obchodu s oděvy. Dívá se na vystavené halenky, každou si do detailu prohlíží a nakonec si jednu z nich vybere. Zkouší si ji, obhlíží se v zrcadle, dívá se, jestli jí sedí střih a barva. Platí a odchází. Asi se mne zeptáte, jakou to má souvislost s chozením s Bohem.

Jednou jsme s manželkou šli do obchodu koupit jí polobotky. Když vyzkoušela mnoho modelů, zastavila se nerozhodností. Líbily se jí dvoje. Dívala se na jedny, na druhé, a pak se obrátila ke mně.

A které se tobě více líbí?

Poslyš, namítl jsem, není tak důležité, co se líbí mně, vždyť nosit je budeš ty. Kup si ty, které se ti líbí více.

Ne, trvala na svém, já chci, abys vybral ty.

A proč?

Protože já miluji tebe a ráda budu nosit boty, které mi vybereš ty.

Byl jsem dojat natolik, že jsem jí koupil oba páry.

Právě tak se mají rozvíjet naše vztahy s Kristem. Musíme si Jej zamilovat tak silně, že se Jej zeptáme dříve, než si něco koupíme: „Líbí se ti to? Pane Ježiši, já Tě tak miluji, že budu rád nosit oblečení, které pro

mne vybereš Ty.“

Chodit s Bohem znamená cítit Jeho přítomnost v našem všedním životě. Ptát se jej dříve, než uděláme nějaké rozhodnutí, dříve než si vybereme ženicha nebo nevěstu, dříve než si uděláme make-up, dříve než někam jdeme.

Náš život není ohraničen církví a nemá se točit kolem toho, co říká církev. Naše jednání nemají být řízena tím, co říká náboženství. To je nesprávná motivace. Z lásky ke Kristu máme něco dělat nebo nedělat, jíst nebo nejíst, oblékat se nebo neoblékat. Když uvidíme úsměv na Jeho tváři, jdeme směle vpřed. Jestli tam uvidíme smutek, pak to znamená, že je čas se zastavit. Ale vůbec ne proto, že to církev zakazuje, ale proto, že Jej milujeme a nechceme mu dělat bolest.

Vraťme se k názvu této kapitoly. Je možné stát se dokonalým? Jestli se domníváš, že být dokonalý znamená nikdy neudělat chybu, pak je to nemožné. Ale sláva Bohu za to, že biblické chápání dokonalosti je odlišné. Pro Boha být dokonalým znamená chodit s Ním jako to dělali Enoch, Noe, Abraham, David.

Viděl jsi někdy otce, jak vede svého malého chlapečka za ruku? Otcovy kroky jsou širší a dítě mu sotva stačí, ale jak se jej drží za ruku, jde vpřed. Může klopýtnout, uklouznout, ale dokud jej otec drží za ruku, chlapec neupadne. Jak neupadnout? V čem spočívá to tajemství? V Otcově ruce. On je tvou odporou a zárukou toho, že jednou dojdeš do nebe bez ohledu na různé problémy a neúspěchy.

Právě proto Enoch, Noe, Abraham a David byli dokonalými. První se chopil Otcovy ruky a chodil s Ním a nikde se nepíše, že by jedinkrát upadl. Ti další tři zakopli, když chodili s Bohem, ale díky Jeho všemocné ruce nepadli, ale pokračovali v cestě. A Bůh je shledal zrovna tak spravedlivými jako i Enocha.

Udělal jsi v životě chybu? Není správné se tím trápit. Pohlédni na golgotský kříž. Ježíš za tvou chybu už zaplatil. On ti odpouští a přijímá tě. Jsi raněný? Byl tvůj pád tak velký, že nemáš sil natáhnout ruku a poprosit o pomoc? Neboj se, nezoufej. Jen se dívej. Dívej se na vrch, kde umírá Bůh lásky. Proč tak trpěl? Z lásky k tobě. Protože ty jsi mu velmi drahý.

Možná mi namítneš: „Kazateli, to není pravda. On mi nemůže odpustit. To říkáte, protože mě neznáte.“ Ano, máš pravdu. Neznám tě, ale znám Kristovu lásku. Jednou jsem prožil vnitřní vzpouru, prázdnotu a zoufalství a On mi dal pocítit svoji lásku, odpustil mi a přijal mne. Proto ti mohu odpovědět: Vzhlížej ke Kristu, který může „uchránit vás před pádem a dovést vás do své slávy neposkvřené a šťastné.“ (Juda 1,24)

MOC

MOC -

abychom uchránili přátelství

Přátelé si rádi povídají

„Zdá se, že můj případ nemá řešení. Vím, že modlitba by řešila mé problémy, ale já nemám touhu modlit se. Nejhorší je to, že když se začnu modlit, tak za dvě minuty stihnu říci vše, co jsem chtěl. Mám dojem, že mé modlitby nestoupají výše než ke stropu.“ Takto končil jeden z dopisů, který jsem dostal.

Už jsi něco podobného zažil? Během let práce s mládeží jsem zjistil, že problém nespočívá v tom, že mladý člověk neví, že se má modlit. Všichni ví, že se mají modlit a že modlitba živí novou přirozenost. Všichni ví, že modlitba dodává sílu. Ve výše citovaném dopise zaznívá stesk. „Kazateli, nemám touhu modlit se. Vím, že se mám modlit, ale mi se to nedaří.“ Co mám dělat?

Nejdříve si musíme pamatovat, co to modlitba je. „V modlitbě, píše E.G. White, otvíráme naše srdce Bohu jako přáteli.“ Modlit se znamená vyprávět si s Přítelem. Přátelé si rádi povídají. Jestli někdo netouží po rozhovoru se svým přítelem, pak to určitě není proto, že by neznal cenu rozhovoru. Problém je ve vztahu mezi nimi. Něco není v pořádku, vyrostla nějaká bariéra a přátelství zavrávalo. Knihy a kázání o důležitosti komunikace s přáteli problém neřeší. Je nutné se smířit, přátelství obnovit a komunikace se naladí sama.

Za druhé je potřeba vědět, že komunikace mezi přáteli není možná bez otevřenosti. V upřímném přátelství nemá místo přetvářka nebo pokrytectví. Je bolestné zjistit, že k tobě někdo není upřímný, ale mnohem bolestivější je zjistit, že tě oklamal hodně blízký člověk.

Kristus nás miluje a očekává, že naše komunikace s Ním bude v prvé řadě upřímná. Právě o tom hovořil v kázání na hoře: „Když se modlíš,

nebuď jako pokrytci... Když se tedy modlíte, neříkejte prázdná slova.“ (Mat 6,5.7)

V tomto textu je použito řecké slovo «battalokeo». To se zpravidla používá k vyjádření nesouvislé řeči papouška nebo opilce či prostě k označení tlachání. Pán Ježíš nám tím chce říci, že když s Ním rozmlouváme, tak máme být upřímní a říkat to, co cítíme. Prosí, aby naše modlitba vycházela ze srdce, a nejenom z úst.

Když bylo mému mladšímu synovi pět let, neměl rád zelené ovoce a zeleninu. Všechny zelené potraviny nazýval rostlinami a komentoval to: „Nemám rád rostliny.“ Jednou, když sedl, za stůl zjistil, že je na oběd připraveno jen „zelené“ jídlo. Dokonce i želé na pečivu bylo zelené. V okamžiku z jeho tváře zmizel úsměv. Požádali jsme jej, aby se pomodlil před jídlem, a on se modlil takto: „Nebeský Otče, jsem velmi smutný z toho, že jsou na oběd jenom rostliny.“

Víte, jak by se modlil, kdyby byl dospělý? „Pane, děkuji za nádherný oběd, který je na stole.“

A to je náš problém. Jsme neupřímní. Pokaždé hovoříme jedno a to samé jenom proto, že jsme si tak zvykli. Když se vzbudíme, poděkujeme Bohu za „klidnou noc a odpočinek“, třebaže jsme se na posteli díky bolesti v zádech převalovali celou noc. Přesto řekneme: „Děkuji ti za odpočinek, který jsi nám daroval.“

Téměř jsme se naše ranní a večerní modlitby naučili z paměti. Stále jedno a to samé. Nemusíme zakoušet ani nejmenší touhu po modlitbě, ale přesto jako vždy klekáme na kolena a opakujeme naučenou modlitbu na dvě minuty. A když ulehne do postele, tak zakoušíme pocit, že naše modlitba nedoletěla výše než ke stropu.

Proč bychom nepohlédli na modlitbu jako na úžasnou možnost povyprávět si s Kristem a nikoli jako na povinnost?

Máš přátele? O čem si s nimi povídáš? Vždy o jednom a tom samém? Proč bys si takto nepopovídal i s Ježíšem? Povídat si jen proto, že po tom toužíš, o nic neprosit, prostě se jen podělit o svá tajemství, otevřít srdce, vyprávět o všech drobnostech, které se za den staly.

Tehdy, když prožijeme radost z takového rozhovoru s Bohem, odhalíme tajemství úžasného života chození s Bohem.

„Ale, kazateli,“ namítneš mi, „netoužím po rozhovoru s Bohem.“ V takovém případě mu o tom řekni. Řekni mu, že se ti nechce modlit, zeptej se Ježíše, proč tomu tak je. A buď si jist, že se stane zázrak. Situace se začne měnit a brzy zjistíš, že si s Bohem povídáš ne minutu či pět, ale dvacet nebo třicet. A hlavně zmizí pocit, že tvá modlitba nestoupá výše než ke stropu. Místo toho získáš radost ze společenství s Ježíšem, tvým

přítelem.

Neměli bychom myslet na Boha jen když se mluví o duchovních otázkách. Musíme mu dovolit účastnit se celého našeho všedního života, ať už ve vztahu s milovaným člověkem nebo v zaměstnání či studiu.

Jindy přes den chybujeme a dříve než večer uleháme, tak opakujeme naučenou frázi: „Pane, odpusť mi hříchy“. Kolik sekund je potřeba k vyslovení těchto slov? A jak by to bylo, kdybychom místo naučeného „odpusť mi hříchy“ jsme povyprávěli Bohu o tom, co se stalo? Podrobně, chápeš? Proč nepovyprávět Bohu o boji, který pádu předcházel a o tom, jaké poučení jsme si z toho vzali? Ať by to zabralo kolik chce času, není správné spěchat. Nekonáme totiž těžký úkol, ale jen si povídáme s nejsoucinnějším a nejúžasnějším Přítelem, jaký jen může být.

S postupem času se budou naše vztahy s Kristem prohlubovat a modlitby prodlužovat. Budeme k němu cítit stále větší důvěru a naše vztahy s ním se stanou natolik důvěrné, že to možná ani jiní nepochopí.

Znáš příběh o Gedeonovi? To byl člověk modlitby. Znal svého Přítele a vyprávěl si s ním. Jednou se ocitl ve složité situaci a potřeboval se rozhodnout. Gedeon nevěděl, co má udělat. Vyšel proto ven a začal se svým Přítelem mluvit. „Pane, potřebuji znamení. Já položím na zemi toto rouno. Jestli bude rosa jen na rounu a všude kolem sucho, budu vědět, že chceš, abych šel.“ (podle Soud 6,37-40)

A Bůh jako přítel na jeho prosbu odpověděl. Ale Gedeon stále pochyboval a obrátil se k Bohu podruhé: „Pane, já bych chtěl, aby tomu zítra bylo naopak. Aby rouno zůstalo suché a všechno kolem bylo pokryto rosou.“ A tak se i stalo.

Můžeme si myslet, že si Gedeon s Bohem hrál, ale nebylo tomu tak. Gedeon udržoval těsné spojení s Bohem. Byli přáteli. V tu chvíli Gedeon pocítil strach a nevěděl, co dál. Potřeboval od Boha znamení a jeho úžasný Přítel mu odpověděl.

Asi mi namítneš: „Kazateli, dnes tomu tak nebývá, to je Biblická historie.“ Ale proč, zeptám se já? Bůh se od té doby nezměnil. Je to stále On a stejně jako i dřív touží po přátelství s člověkem. Vše, co je potřeba, je naučit se s Ním komunikovat a žít.

Když jsem byl ještě studentem, stal jsem se svědkem zajímavé události. Jeden mladý muž, jehož životním snem bylo stát se misionářem v Africe, měl pět dnů do obdržení závěrečného diplomu, když mu rektor univerzity vzkázal, že se hledají dva dobrovolníci na práci v Africe. Mladý člověk nevěřil svým uším a rozběhl se zjistit podrobnosti.

„Kazateli, chci být misionářem v Africe, vždy to bylo mým největším přáním.“

„Dobře, chlapče,“ odpověděl klidně rektor, „už jsou dokonce koupeny čtyři letenky.“

„Čtyři?“ podivil se mladý muž. „Vy jste přece říkal, že potřebujete jen dva?“

„Dva ženaté misionáře, svobodné do Afriky neposílají.“

Mladý muž zmlkl. Kdepak nevěstu, neměl ani dívku, která by se mu líbila, a misionáři měli odletět hned po závěrečném večírku.

„A vyjimka není možná?“ zeptal se zmateně, „najít ženu za tak krátkou dobu je přece nemožné.“

„Milý synku, je to tak, jak jsem říkal.“ odpověděl rektor. „Musíš začít hledat ženu, aby se tvůj sen uskutečnil.“

Uběhly tři dny a mladý člověk použil všechny argumenty ve snaze dosáhnout povolení odjet sám. Když pochopil, že se to nepodaří, odešel do svého pokojíku a padl na kolena. On a Ježíš byli přáteli. Byli zvyklí vyprávět si. A on si byl v této rozhodující chvíli života jist, že jej Příklad neoklame.

„Pane Ježíši,“ modlil se, „ty víš, že jsem celý život toužil stát se misionářem v Africe. Nakonec se taková možnost objevila v mém dosahu, ale já vidím, že nemůžu jet sám. Musím se oženit. Jestli se unáhlím, mohu se mýlit. Proto Tě prosím o pomoc, protože Ti věřím. Když zazní zvon, oznamující čas obědu, já poběžím do jídelny, vezmu si podnos a sednu si k nejzadnějšímu stolu. A budu vědět, že dívka, která si ke mně přisedne, je tou, kterou Ty vidíš jako moji ženu. Ožením se s ní a spolu odjedeme do Afriky.“

Zvon zazněl. Mladý muž běžel do jídelny, sedl si za stůl a v duchu se modlil: „Pane, teď je řada na Tobě. Pošli mi dívku, která je pro mne vhodná.“

Studenti přicházeli jeden za druhým, brali si jídlo a usedali ke stolům. Najednou jedna dívka vzala podnos, rozhlédla se, a pak se jistým krokem vydala ke stolu, kde seděl onen mladý muž. Ten si najednou zakryl oči a zašeptal: „Pane, je jedno kterou, jen ne ji.“ Nestihl to ani doříct, když se dívka zeptala, je-li tam volné místo.

Byl to nejhorší oběd v životě tohoto mladého člověka. Nechápal, co se děje. Znal tu dívku a vždy se mu zdála domýšlivá a pyšná. Za celé čtyři roky studia spolu ani jedenkrát nemluvili.

Když už vycházel z jídelny, nakonec k ní promluvil.

„Mohu se tě na něco zeptat? Zdá se, že jeden k druhému necítíme nějakou zvláštní sympatii, nekamarádíme spolu a za celé čtyři roky jsme v jídelně spolu neseděli. Proč jsi se právě dnes rozhodla sednout k mému stolu?“

„Nevím,“ – odpověděla dívka, „je to všechno nějaké zvláštní. Když jsem se chystala jít do jídelny, uslyšela jsem vnitřní hlas, který mi říkal: «Jdi do jídelny a vyhledej chlapce, který bude sedět sám a přisedni k němu.» Já jsem tuto myšlenku nebrala vážně, ale cestou do jídelny mi stále znělo v hlavě: «který sedí sám, který sedí sám». A když jsem přišla do jídelny, neměl jsi společnost pouze ty.“

Bylo to zrovna tak neuvěřitelné, jako rosa na rounu.

Mladý člověk se dívce podíval přímo do očí a řekl: „Musíme se vzít hned, jak obdržíme diplom.“

„Vzít se?!“ podivila se dívka. „Já se nechystám vdávat a už vůbec ne za tebe a vůbec ne hned po obdržení diplomu.“

Ale poté, co jí mladík povyprávěl vše, co tomu předcházelo, pocítila mladá dívka přesvědčení, že to Bůh usměrňuje její život a nakonec řekla: „V tom případě... V tom případě se vezmeme.“

To vypadá spíše jako z nějakého filmu, že? Tajemství úspěšného života spočívá v našich vztazích s Kristem. Zdali bude pro nás jen náboženským prvkem, jménem, doktrínou nebo Bytostí, Přítelem a Bratrem.

„Kazateli,“ položíš mi otázku, „chcete mi říci, že můžu bez obav prosit od Boha znamení?“ To záleží na situaci. Jestli Bůh nezanechal ve svém Slovu jasné stanovisko k otázce, která tě zajímá, a ty jsi ochoten pokorně uposlechnout Jeho rady, jestli jsi Kristův přítel a důvěřuješ mu, pak o znamení můžeš prosit.

Jednou ke mně po kázání přišla mladá žena a řekla mi: „Jsem provdaná za nevěřícího muže a jsem s ním velmi nešťastná. Ale když jsme byli zamilovaní, nemohla jsem se nijak rozhodnout, a tak jsem u Boha prosila o znamení. Bylo tehdy suché léto a já se modlila: «Jestli se mám za něj provdat, ať přší.» A v noci byl skutečný liják.“

Toto bylo lehkomyšlné jednání, protože Slovo Boží jasně říká: „Netáhněte jha s nevěřícími.“ (1. Kor 6, 14) Dávat si znamení není nutností. Co řekneš na to, když člověk dříve než jde vyloupit banku, tak poprosí u Boha o znamení, jestli to stojí za to či nikoliv? Bible jasně říká: „Nepokradeš.“ Není potřeba žádného doplňujícího znamení ohledně tohoto přikázání.

Jakým požehnáním modlitba pro člověka je! Můžeš Bohu otevřít své srdce jako příteli a otevřeně mu říci to, co cítíš, na co myslíš, povídat si s Ním, prosit o radu. Taková modlitba se stává pokrmem pro naši duši, stravou nové přirozenosti.

Vypráví se, že během války ve Vietnamu našli v ruce padlého vojáka lísteček, na který si před smrtí zapsal: „Bože, já jsem s Tebou nikdy nemluvil. A když jsem dnes slyšel střelbu a viděl mrtvé kamarády, tak jsem

pocítil, že umřu také a zatoužil jsem po modlitbě. Je mi smutno, protože je už příliš pozdě.“

Nestane se nám, že podobně jako tento voják jednou řekneme: „Pane, já jsem s Tebou nikdy nehovořil, já jsem jen bezmyšlenkovitě opakoval naučené fráze. Teď bych s Tebou chtěl hovořit skutečně, odhalit ti své srdce a pocítit, že jsi mým Přítelem, ale už je příliš pozdě.“

MOC

MOC -

abychom nabyli pevnosti

Jak žít Kristovu přirozenost

Hned po křtu vedl Duch Boží Krista na poušť. Tam, obklopen kamením a trny, pronesl Spasitel slova, ve kterých spočívá tajemství šťastného a plnohodnotného života: „Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.“ (Mat 4,4)

„Kazateli,“ namítneš mi asi, „jsem přesvědčen, že rozhovor se bude týkat biblického učení. Já vím, že mám Bibli studovat, ale mi se do toho nechce.“

Za prvé, můj příteli, není správné se dívat na čtení Bible jako na povinnost. Podívej se na Slovo Boží jako na milostné psaní. Na co myslí mladý muž, když dostane dopis od své dívky? „Ach, jak se mi nechce číst ten dopis, jsem tak unavený. Ale co, přečtu jej, to se přece musí.“ Samozřejmě, že tomu tak není! Všechno je přesně naopak. Plný nedočkavosti bere dopis, se vzrušením jej otvírá a hltavě čte každé slovo. A co dělá pak? Hodí dopis do koše? Ne, schovává do kapsy a za dvě minuty jej zase vytahuje, pročítá a znovu schovává. Neuplyne ani pět minut, když jej znovu vytahuje a čte se stejnou touhou jako ponejprv. Ještě jednou, ještě, ještě. Chvilími jej už ani nemusí číst, protože jej už zná z paměti se všemi jeho tečkami a čárkami. Ale i tehdy pokračuje v jeho čtení.

V čem spočívá tajemství? Proč jej tak táhne ten dopis číst? Proč mu to nepřestane chutnat? Tím klíčovým slovem je LÁSKA. Mladý muž tu dívku, která mu onen dopis napsala, miluje.

Bible, milý příteli, to není souhrn pravidel a zákazů. Není to zápis dějin kočovného národa. Není to kniha o starodávných jménech, mírách a vahách, o zvláštních zvířatech a prorockých symbolech. Třebaže všechno výše uvedené v Bibli je, přesto je nejkrásnějším milostným dopisem ze

všech, které kdy byly napsány.

Je dějinami vroucí a nepochopitelné lásky, lásky, která nepřestává čekat. Vysvětlení lásky je napsáno krví Beránka. Jako červená nit se vine od Genesis po Zjevení. „Synu můj, má dceró, já tě miluji a ty jsi tím nejkrásnějším co mám,“ říká Pán.

V Bibli naleznáš zprávy o lidech, kteří jsou ti podobní. Prožili těžké zkoušky a mnohdy chybovali a padali. Dozvíš se tam o mužích a ženách, kteří bojovali se svými vášněmi a strachem, ale kteří zvítězili skrze krev Beránka. Prostřednictvím těchto příběhů ti Pán vzkazuje: „Ty na to máš, neumdlévej, jdi vpřed!“

Avšak strašným nepřítelem křesťanství je formalismus. Mechanické čtení Bible nepřinese nové přirozenosti užitek. Čtení Bible se musí stát chvílemi přátelského společenství s jejím Autorem. Přečti verš a zamysli se nad ním. Zeptej se sám sebe: „Co Bůh chce říct mně?“ Snaž se dát si na tuto otázku odpověď a řekni Bohu, jak tvůj život s přečteným ladí. Nepospíchej. Snaž se vychutnat každou chvíličku rozhovoru s Ježíšem. Dívej se na čtení Bible ne jako na povinnost nebo těžké břemeno, ale jako na spojení s nádhernými zaslíbeními, která tam Bůh zanechal pro tebe.

Je tu ještě jedna nádherná myšlenka. Pokaždé, když v textu naleznáš zájmeno «on», «ona», «oni», zaměň je zájmenem «já». Vepiš svůj život do stránek Bible. Pochop, že Bůh se obrací osobně k tobě, ne k lidstvu celkově. Například v listě Římanům 8,31 je napsáno: „Co na to řekneme? Když je Bůh s námi, kdo proti nám?!“ Můžeš si ten verš přečíst takto: „Co na to řekneme? Když je Bůh se mnou, kdo proti mně?!“ A pak můžeš Bohu vyprávět, kdo je na tebe vysazený. Můžeš mu povyprávět o svém strachu, nejistotě a zakončit slovy, že bez ohledu na to všechno mu důvěřuješ.

Chci se s tebou podělit o praktické rady dotýkající se každodenního studia Slova Božího, modlitby a zamyšlení.

Stanov si určitý čas. Stejně tak, jako si určuješ čas pro příjem potravy, stanov si čas, kdy budeš moci být sám s Bohem a přemýšlet, číst Písmo, modlit se. Víš, že každý tvůj den má 96 patnáctiminutových úseků? Proč nevymezit dvě nebo tři čtvrthodinky na každodenní společenství s Bohem?

Vyber si místo. Místo pro společenství s Bohem by mělo být soukromé, aby tě nikdo nemohl vyrušit. Může to být ložnice, sál, kancelář nebo břeh řeky. Je ale důležité, aby to bylo tiché místo, kde se cítíš dobře.

Snaž se utišíš se. Zapomeň v tento čas na starosti a zpočátku mlč, připravuj své srdce ke společenství s Bohem. Jestliže tě v tuto chvíli napadla důležitá myšlenka o práci, zapiš si ji, aby tě přestala znepokojoval.

Nezapomínej na *smysl tohoto času*. Přišel jsi, aby ses obrátil k Bohu, uslyšel Jeho hlas, pomodlil se. Nedovol, aby jiné starosti narušily tvůj

úmysl. Nevyužívej čas k tomu, že budeš plánovat sborovou činnost nebo něco takového. Tento čas je zasvěcen společenství s Bohem a jenom tomu.

Začni tím, že se obrátíš k Bohu. Hovoř s Bohem opravdově, pozvi Jej, aby byl s tebou v tento čas, popros Jej o požehnání chvil zamyšlení, čtení Bible a modlitby.

Využij Bible. Vyber si biblickou pasáž a pomalu ji čti, přemýšlej nad každým slovem a snaž se vnímat Boží hlas. Duch svatý ti může odhalit úžasné pravdy pro tvůj křesťanský život. Jestli chceš, začni od Evangelii a čti pasáž za pasáží každý den. Budeš udiven, kolik drahocenných kamenů tam najdeš. Pořid' si sešit, kam si budeš zapisovat své nové objevy.

Využívej duchovní literaturu. Kromě Bible můžeš čítávat také duchovní literaturu, například knihy E.G. White jako „Cesta ke Kristu“, „Touha věků“, „Myšlenky šťastného života“, „Kristova podobnosti“.

Važ si času modlitby. Teď jsi připraven beze spěchu hovořit s Bohem. Sdílej se s Ním jako s přítelem o svých touhách, pověz mu, co tě zneklidňuje. Ellen White píše: „Odhalujte před Bohem své potřeby, radosti i bolesti, své starosti i obavy! Vy Jej tím neunavíte ani nezatížíte... Jeho milující srdce je dotčeno naším žalem. Trpí spolu s námi, když mu o svých problémech vyprávíme. Přicházejte k Němu se vším, co vás zaráží a zneklidňuje. Žádné břemeno pro Něj nebude příliš veliké. Vždyť přece řídí celý vesmír. Nic, co se týká našeho nitra, nemůže být pro Něj nedůležité. Modli se tak dlouho, jak to potřebuješ.“

Kolik času bychom si pro společenství s Bohem měli vyčlenit? Není možné stanovit stejný čas pro všechny. Někteří začínají čtvrtinou denně, a pak dobu prodlužují podle toho, jak jejich potřeba společenství s Bohem roste. Ellen White radí, abychom alespoň hodinu denně přemýšleli o Kristově životě a Jeho učení.

V modlitbě je potřebí projevit vytrvalost. Nezoufej, jestli v některém dni vzniknou problémy. Začni znova. Výsledkem bude to, že získáš obrovskou radost a rád se budeš dělit o svoji víru s jinými. „Srdce, které plně spočívá v Kristu, pracuje pro Krista nejopravdověji a nejhorlivěji.“ (SC 71)

Zaslíbení pro tebe:

Když tě tíží okolnosti: Mat 11,28.29; Žalm 23,4; 21,2.3; Jan 16,23.

Když se cítíš bez ochrany: Žalm 27,10; 34,6-8; 37,25; 57,2; Iz 12,2; Iz 35,4; Jer 29,13.

Když jsi nemocný: Žalm 103,3; Jer 17,14; Žalm 23,5; Iz 54,7.8; Řím

8,18; 2. Kor 12,9; 4. Moj 6,24-26.

Když jsi osamocený: Sof 3,17; Iz 25,4; Žalm 145,18; Iz 51,11; Žalm 33,8; Jan 14,16-18; Žalm 67,6; 1. Moj 28,15.

Když jsi znepokojený: Mat 6,25-34; Žalm 37,5; 42,12; Luk 12,27-29; Žalm 118,5; Fil 4,19.

Když jsi ztratil blízkého člověka: 1. Tes 4,13-18; Mat 5,4; Jan 5,25-28; 1. Kor 15,51.52; Zj 21,4; 14,13; Iz 25,8.9.

Když hledáš pokoj: Jan 14,27; Iz 26,3.4; Fil 4,4-7; Žalm 37,11; 119,165; Př 3,1.2; Iz 48,18; Řím 5,1.

Když jsi zarmoucený: Jan 14,1-3; Žalm 42,12; 118,14 Jan 15,11; Fil 4,4; Iz 35,10; 57,15.

Když jsi v nebezpečí: Žalm 91,1-16; Žid 13,6; Žalm 17,3; Př 18,10; Žalm 16,8; 23,4; 27,3; 34,7.

Když je ti úzko: Žalm 121,1-8. Žid 13,6; Žalm 4,9; Luk 12,7; Žalm 27,1; Mat 8,26; Žalm 27,3; Iz 43,1; Žalm 28,7; Iz 41,13.

Když jsi zhřešil: Žalm 32,1; 1. Jan 1,9; Žalm 103,3; Řím 8,1; Žalm 103,10-13; Řím 6,23; Iz 1,18; Jan 3,16; Iz 44,22.

Když jsi bezradný: Iz 30,21; Joz 1,9; Jer 6,16; Žalm 73,23; Řím 6,23; Žalm 31,8; Jan 16,13; Př 4,18.

Když toužíš po spasení: Jan 3,16; Sk 16,31; Žid 9,28; Ef 2,8; Řím 6,22.23; Jan 6,40; Žalm 62,2.

MOC

MOC -

abychom mluvili

Je možné mlčet?

Láska — to je úžasný pocit! Miloval jsi někdy? Pamatuješ si na den, kdy jsi lásku vyznal? Potily se ti dlaně a pak byly studené jak led. Rty se ti zrádně zachvěly, ale nabral jsi odvahy a přiznal se. Dívka se začervenala a po chvíli řekla, že musí popřemýšlet. Prožil jsi to také?

Nikdy nezapomeň na onen památný den, kdy jsi po vyčerpávajícím čekání nakonec uslyšel její odpověď. Nevěděl jsi, jestli je to realita nebo sen, ale tobě se chtělo běžet po ulici a volat: „Jsem tak šťastný, ona mne miluje!“ Chtělo se ti obtelefonovat všechny přátele a oznámit jim, že tě miluje. Chtěl jsi to napsat všem příbuzným: „Mám nevěstu!“ Prostě jsi nemohl mlčet, musel jsi všem vyprávět o své lásce. Štěstím, které ti dala tato láska, jsi dýchal. Když to neřekneš, vyjde to najevo samo.

Co se ale odehrává, když se mladík setká s dívkou a necítí k ní lásku? Zakouší stejnou touhu vyprávět všem o svých vztazích? Anebo dá přednost mlčení o tom?

Přesně tak je to s našim přátelstvím s Kristem. Když nás Jeho láska uchvátí, pak spěcháme ven s touhou podělit se o svou radost se všemi. Mlčet o tom je nesnesitelným utrpením. Chceme se sdílet se všemi o úžasné zprávě o spasení.

V Bibli jsou popsány dvě zkušenosti, které jsou spolu nerozlučně spojeny: spasení a evangelium. Zkušenost spasení nás nepochybně vede k evangelizaci. Radost ze spasení je tak veliká, že zakoušíme nevyhnutelnost povyprávět všem o tom, co cítíme.

Když hovořím o kázání evangelia, pak mám na mysli nejen návštěvu nevěřících lidí s náboženskou literaturou či biblickými lekci. Jedno i druhé je výbornou evangelizační metodou, ale existuje i mnoho jiných

způsobů.

Přátele mají všichni. V zaměstnání, ve škole, na univerzitě, mezi sousedy. Mladí lidé rádi navazují přátelství. Mohou se seznámit na chodníku, na autobusové zastávce, v restauraci. Přátelské vztahy nám jako nic jiného dají možnost vydat svědectví. V Bibli o tom můžeme nalézt mnoho příkladů.

Napadá mi Ondřej, jeden z apoštolů. Byl prostým mladíkem, který přijal poselství o Beránku od Jana Křtitele. Ondřej si Ježíše zamiloval. Uvěřil v Něj jako ve svého Pána a Spasitele a hned se stal Jeho svědkem. Jinak tomu ani být nemohlo! První, co Ondřej udělal, bylo, že o Kristu řekl svému bratru Šimonovi. Oba byli rybáři. Nejlehčí je svědčit tomu, s kým pracujete bok po boku. Nejhmataelnější výsledky přináší evangelizace zaměřená na přítele, nikoli na cizího člověka.

Vždy můžeš najít přítele; venku, v práci, na univerzitě nebo jen tak, jak je to vlastní mládeži, a povyprávět mu o tom, co udělal pro tebe Kristus. Netrap se tím, jak to lépe říct. Jednoduše buď dobrým přítelem a o Kristu vyprávěj jako o svém Příteli. Důraz polož na svůj praktický život. Vyprávěj o svých pocitech, o tom, jak ti Kristus pomáhá při studiu, práci, ve vztazích s jinými lidmi. Poukaž na příklad jiných mladých lidí ze sboru, které znáš. Pověz, jak Kristus změnil jejich život a jak získali radost a štěstí.

Pozvi svého přítele do shromáždění. Zajdi za ním a sedni si při bohoslužbě vedle něj. Seznam jej se svými přáteli ze sboru.

V některých sborech praktikují skupinky mládeže. Každý týden se scházejí doma u některého z nich. Mládež přivádí své přátele, povídají si, modlí se a studují společně Bibli.

Můžeš si všimnout, že k tomu, aby ses stal misionářem, stačí mít lásku ke Kristu a tu udržet v tajnosti nebude možné.

Nikdy nepokládej misijní činnost za břemeno. Přijmi ji jako čest. Pamatuj si, že pokaždé, když jiným vyprávíš o své lásce ke Kristu, současně také pěstuješ tuto lásku ve svém srdci. Když odhaluješ biblické pravdy svým přátelům, upevňují se také i ve tvém vlastním životě.

Evangelizování je jedním z tajemství, pomáhajících uchovat zkušenost obrácení. V knize „Služebníci evangelia“ E. G. White vypráví: „Četla jsem o jednom muži, který cestoval v mrazivém počasí za velké vánice a trpěl zimou tak, že se zdálo, že přijde o život. Najednou uslyšel sténání jiného poutníka, který měl též zimou zkřehlé tělo a umíral. Pohnut soucitem se rozhodl nešťastníka zachránit. Třel jeho zkřehlé údy a pokoušel se jej s velkým úsilím postavit na nohy. Ten však jít nemohl, a tak jej vzal do náruče a přenesl přes ty stejné závěje, o kterých se domníval, že sám

neprojde. Když nešťastníka donesl do bezpečí, uvědomil si, že ve skutečnosti nezachránil jenom jej, ale také sebe. Když pracoval pro jeho záchranu, rozproudila se krev v jeho vlastních promrzlých končetinách a roznesla po celém těle blahodárné teplo.“

Na závěr příběhu pak vyslovuje poučení: „Poskytujeme-li pomoc druhým, pomáháme tím vlastně sami sobě. To by mělo být poučením zvláště věřící mládeži, aby mohla získat bohaté zkušenosti ve svém křesťanském životě.“ (Služebník Evangelia 198.199)

Před mnoha lety jsem četl příběh o lékaři, který na ulici našel vychrtlého zraněného psa se zlomenou nohou. Bylo mu nešťastného zvířete líto a vzal je proto domů, nakrmil a ošetřil. Po několika týdnech vypadalo úplně zdravě. Stačilo však jednou nechat otevřené dveře a pes utekl.

„Nevděčné zvíře,“ pomyslel si lékař, „tolik jsem pro něj udělal a on při první příležitosti zběhne!

Druhý den ráno probudilo lékaře škrábání na dveře. Podíval se ven a uviděl dojemnou scénu. Byl tam jeho pes a vedle něj vychrtlý pes se zlomenou nohou.

Přesně tak je to i v životě člověka, který se potkal s Ježíšem a zamiloval se do Něj. Může snad mlčet? Je snad možné radovat se sám z nedozírné krásy evangelia? Štěstí je tak obrovské, že ti to nedá nepodělit se o něj s přáteli.

MOC

MOC -

abychom sjednocovali

Více než přátelé

V jedné z minulých kapitol jsme hovořili o tom, jaké je biblické chápání dokonalosti. Být dokonalým znamená chodit pokorně s Bohem, když jsme vzali Krista za ruku. Mnozí mohou namítnout: „Jak vzít Krista za ruku, když tady není, když Ho nevidíme a nemůžeme se Jej dotknout?“

Ano, skutečně, dnes tu Kristus není společně s námi, jak tomu bylo kdysi s učedníky. Dnes pro nás slouží v nebeské svatyni. Činnost soudu musí být vykonána, ale současně si Ježíš přeje jít ruku v ruce s námi v tomto světě. Ví, že to v životě nemáme lehké, že potřebujeme někoho, kdo nám dá sílu k vítězství. A zde před námi vyvstává úžasná bytost Ducha svatého.

Krátce před svou smrtí shromáždil Ježíš své učedníky a řekl jim: „Já pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné, abych já odšel. Nebo neodejdu-liť, Utěšitel nepřijde k vám... Ale když přijde ten Duch pravdy, uvedeť vás ve všelikou pravdu.“ (Jan 16,7.13)

Chápeš to? Duch svatý je Kristovým představitelem zde i dnes. Přichází, aby nás potěšil, posílil a usměrnil. Chodit s Bohem znamená chodit s Duchem svatým. Každodenně chodit s Kristem proto, že Jej miluji, není nic jiného než dovolit Duchu svatému, aby tě použil.

Přemýšleli jste někdy o Duchu svatém jako o síle nebo něčem podobném větru? Já jsem si takto představoval Ducha svatého, když jsem byl malinký. Moje maminka se modlila: „Bože, naplň nás prosím Duchem svatým,“ a já jsem si myslel, že to do mě vejde nějaký balónek vzduchu. Až o mnoho let později jsem pochopil, že Duch svatý je bytost. Je právě takovým Bohem jako Bůh Otec a Bůh Syn. Je to myslící bytost s vlastní vůlí, miluje i je zarmoucena. (viz 1. Kor 2,11; Řím 15,30; Ef 4,30)

Když Kristus vstoupil na nebesa, poslal Ducha svatého nejenom proto, aby s námi chodil, ale aby také v nás žil. „Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží ve vás přebývá?“ volá apoštol Pavel. (1. Kor 3,16) Tato zpráva hovoří o velmi úzkém vztahu. Nemůže být rozdílu mezi Duchem svatým a námi. On netouží být jen v naší blízkosti, chce přebývat v nás tak, aby nás neoddělovala ani nejmenší částička vzduchu.

Když přijímáme Jeho přítomnost v našem srdci, pak chodíme s Bohem. Když mu dovolíme vyplnit každý koutek našeho srdce, pak chodíme s Kristem, protože Duch svatý je Jeho zástupcem. Svatý Duch — to je Kristus žijící v nás.

Není to nádherné? To největší, co by Kristus mohl udělat, by bylo žít vedle nás. Ale Duch svatý překonává bariéru hmoty a přebývá v nás.

Ducha svatého potřebujeme jako nic jiného. Když vstoupí do našeho života, když mu odevzdáme klíče od našeho srdce a dovolíme ovládat každý milimetr naší osoby, pak se náš život změní tak, jako život pouště po dešti. Zaslhlé větve znovu vykvetou, zklamání se změní ve vítězství a neplodné větve vydají úrodu. Unavená srdce zazáří nadějí. Hlas Ducha svatého je voláním svobody, písní vítězství a zvonem slavného jitra.

Kdybychom odpovídali na neustálé výzvy Ducha svatého, pak bychom nedělali chyby. „A ušima svýma slychati slovo tobě po zadu řkoucích: Tot' jest ta cesta, chod'te po ní, bud' že byste se na pravo neb na levo uchýlili.“ (Iz 30,21) Uspěšnost našeho života závisí na tom, nakolik vnímáme tento hlas. Bude vždy promlouvat k našemu srdci a darovat útěchu místo bolesti, statečnost místo smutku a moudrost místo pochybností. Jedině tak je možné chodit s Bohem a získávat svatost a spravedlnost. Když budeme vnímaví k hlasu Ducha svatého prostřednictvím hlasu svědomí, pak se držíme mocné Kristovy ruky a jdeme s Ním bok po boku.

Podívejme se nyní na jednu ožehavou otázku — «hřích proti Duchu svatému». Slyšel jsi už o tom? V čem tento hřích spočívá?

Jednou z nádherných biblických pravd je pravda o odpuštění. Kristus za nás zemřel a svojí smrtí zaplatil za naše hříchy. Jestli poklekneme u Jeho nohou a uznáme Jej za svého Spasitele, pak naše provinění maže. Nezáleží, jaký život jsme žili v minulosti ani jak hluboko jsme padli. Boží slovo říká, že „jestliže budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1. Jan 1,9) Přesto je ale hřích, o němž Bible píše, že odpuštěn být nemůže. Je jím hřích proti Duchu svatému (viz Mat 12,31).

V čem hřích proti Duchu svatému spočívá? Proč jej Bůh nemůže odpustit? Jak se člověk může dozvědět, že tento strašný hřích udělal?

Vysvětleme si to na příkladu. Petr navštěvuje od dětství sbor a aktivně

se účastní jeho života. Má na univerzitě kamarády a ti jej jednou pozvou na oslavu narozenin v sobotu. Nejdřív Petr odmítá. Ale dny ubíhají a přátelé jej přemlouvají, přemlouvá jej i dívka, která se mu líbí. Nadchází den oslavy. Ráno jde Petr do sboru, ale po obědě začíná prožívat boj. Jakoby se v jeho srdci přely dva hlasy. Jeden hlas říká «jdi» a druhý «nejdi». Petr neví, jak se rozhodnout... V tu chvíli zvoní telefon, volá ona dívka.

„Petřo ahoj! Jdeš na narozky, že jo? Přece mě tam nenecháš samotnou!“

Petr na návštěvu jde. Cestou slyší hlas, který hlasitě volá do jeho srdce: „Petře, to není správné. Dnes k tomu není vhodný den. Dnes je Den Páně. Kde bys měl být, to je shromáždění mládeže ve sboru.“ Ale Petr jde dál. Hlas neumlká a stává se nesnesitelným. Je to hlas Ducha svatého obracející se k jeho srdci.

Nakonec Petr přijíždí na místo setkání. Všichni se radují a vychutnávají si hudbu, jen on ne. Hlas mu nedá pokoj. Cítí se mizerně a opouští večírek dlouho před jeho koncem. Petr ze všech sil běží domů, padá na postel a pláče. Hlas mu říká: „Petře, proč jsi tak jednal? Zarmoutil jsi svého Přítel.“ Petr slibuje, že už to nebude opakovat.

A pak opět přichází chvíle, kdy jej přátelé zvou na piknik v den pravidelné bohoslužby. V jeho srdci se znovu odehrává boj. Jeden hlas říká: „Petře jdi, vždyť už jsi to tak dělal.“ A druhý šeptá: „Petře, prosím, vzpomeň si, jak smutný jsi se posledně vrátil!“ Ten druhý hlas je hlasem Svatého Ducha, ale Petr se jej snaží zahlušit, aby jej neslyšel.

V autobuse cestou na piknik k němu hlas promlouvá znovu: „Petře, dnes máš být ve shromáždění.“ Petr se snaží něčím zabavit, aby jej neslyšel. Na pikniku mládež hraje na kytaru, zpívají a baví se. Pak se objevuje pití, tancování, ale Petr tak daleko nezašel. Přinejmenším dnes pivo nepije.

Ale život jde dál. Pikniky, svátky a sobotní odjezdy se opakují stále častěji. Hlas Ducha svatého mu domlouvá, ale Petr se snaží zabavit, aby jej neslyšel. Ani nepostřehl, že hlas je stále tišší, až jednou umlkne zcela.

Při každé další příležitosti se Petru souhlasí lehčeji. Teď už je nejen přítomen, ale také se všeho i účastní — tancuje, pije i kouří. Už jej nic netrápí a není mu zle. Principy a pravidla jsou minulostí. Zapomněl na Krista i na sbor. Petr své jednání začíná ospravedlňovat a říká, že chybují všichni, že církev je příliš strohá a fanatická, že vše je potřeba hodnotit individuálně. A výsledkem toho je, že padá stále níž a níže.

Kde je ten hlas, který tak hlasitě volal k jeho srdci, který jej přiměl utéct z prvního večírku a plakat na posteli? Kde je hlas Ducha svatého, který jej tolikrát volal k zamyšlení?

Naše srdce, milý příteli, je podobné jako dlaň. Jestli nejsi zvyklý na

těžkou práci, a pak jednou vezmeš krompáč, začnou tě ruce bolet. Když pracovat přestaneš, kůže znovu zjemní a zcitliví. Ale jestli budeš bez ohledu na bolest pokračovat v práci, objeví se puchýř a protrhne se. Časem se objeví mozol, kůže zesílí a ztvrdne. A už bolest pociťovat nebudeš.

Bolest, kterou pociťujeme v srdci, když si volíme chybnou cestu, je hlasem Ducha svatého. Ale když mu nevěnujeme pozornost, pak bolest utichá a srdce tvrdne. A tuto tvrdost Písmo nazývá hříchem proti Duchu svatému.

Proč Bůh nemůže tento hřích odpustit? Zarmoutili jsme Jej snad tak silně, že už o nás nechce ani slyšet? Ne, tak to není. Boží láska je nekonečná, tajemná a neproniknutelná. Bez ohledu na naše chyby, na naši tvrdost, na náš odpor proti hlasu Ducha svatého nás Bůh stále miluje. Ale proč tedy nemůže být odpuštěn hřích proti Duchu svatému? Není to proto, že nechce odpustit, ale proto, že člověk takto hřešící se už hříšníkem necítí. Zdá se mu, že je s ním všechno v pořádku, že jej nic nebolí a nic netrápí. Boží hlas, který volá k jeho srdci, už neslyší. Žije ve svém hříchu, už jej za hřích nepovažuje a pokání nepotřebuje. Bůh nemůže přinutit takového člověka, aby odpuštění přijal. Hřích proti Duchu svatému je neodpuštělným ne proto, že jej Bůh nemůže odpustit, ale proto, že člověk odpuštění nehledá.

Možná si teď pomyslíš: Nezarmoutil jsem hlas Ducha svatého? Co když mne Jeho hlas zval a já jsem mu odporoval? Co když mě Jeho hlas zval a já jsem se od Boha vzdaloval? Snad už nejsem vzdálen od Boha! Co mám dělat, jestli jsem dlouho pohrdal hlasem Ducha svatého?

Jako misionář mezi indiány jsem prožil zkušenost, která se pro mne stala dobrou lekcí. Jednou jsem měl přenocovat v lese.

„Kazateli,“ říkali mi indiáni, „jestli někdy budete muset strávit noc v lese, udělejte si oheň. Oheň vás zahřeje a bude odpuzovat šelmy a kouř z ohně odežene hmyz.“

Protože jsem na to myslel, nasbíral jsem větve a klestí a poskládal je tak, aby to mohl být dobrý oheň. Naučil jsem se tomu na setkáních vedoucích mládeže. Když jsem pak hledal v batohu zápalky, zjistil jsem s hrůzou, že mi krabička zvlhla. Škrtnal jsem jednu zápalku za druhou, ale dosáhl jsem vždy jen slaboučké jiskry. Lekl jsem se. Zůstávalo mi všeho všudy jen pět nebo šest zápalek, a jestli se mi to nepodaří, budu muset nocovat v tmoucí tmě uvnitř divokého lesa. Byl jsem si vědom, co mi hrozí, a snažil jsem se vzpomenout si na vše, co jsem se při pochodech naučil. Našel jsem prázdné ptačí hnízdo. Ptáci obvykle dělají hnízda z lehce hořlavého materiálu. Dal jsem kolem hnízda tenké větvičky a suché listy. Vše bylo připraveno. Přišel jsem ještě o dvě zápalky. Jiskra stejně jako i

předtím vyskočila a zhasla. Svlékl jsem si košili a udělal z ní závětrí.

„Teď se to musí podařit,“ vnucoval jsem si. Ale znovu to byla jen jiskra, která zhasla dřívě, než dopadla na zem. „Teď nebo nikdy,“ vydralo se mi z úst. Pomodlil jsem se a škrtnul. Tentokrát jiskra spadla přímo do hnízda. Lehce jsem fouknul a malinký plamínek se trochu rozzářil. Přiložil jsem stébla a foukl znovu. Brzy se ve větvičkách rozhořel zachraňující ohýnek. Po krátké době se rozhořel celý oheň. Díky Bohu, že jsem nemusel strávit noc ve tmě a chladu. Měl jsem světlo a teplo. Byl jsem zachráněn.

Stává se, že se někdy z nějakého důvodu vzdálíme od Boha a jdeme neznámým krajem. Nakonec se octneme daleko od Boha, daleko od sboru, od bratří a sester v Kristu, a dokonce i daleko od sebe samých. V osamění pláčeme... Ze srdce se nám dere myšlenka: „Mám ještě naději?“ A Pán Ježíš odpovídá: „Můj milý synu, máš naději. Nikdy jsem tě nepřestal milovat. Můj Duch byl vždy s tebou. Pojď ke mně, do mého láskyplného objetí.“

Možná právě teď promlouvá Boží hlas ke tvému srdci jako velký oheň. Jestli tomu tak je, děkuj mu a naslouchej dál Duchu svatému. Možná se Boží hlas zmenšil do téměř neviditelného plamínku. Prosim, nedovol mu zhasnout. A co když hlas Ducha svatého už jen sem tam probleskne jako jiskra? Prosim, drž se jí vši silou. Nedovol jí zmizet v temnu. Jdi za ní, dokud se nezmění v plamínek a oheň s podmínkou tvé poslušnosti.

Oheň Ducha svatého je zárukou našeho vítězství. Vykona v našem životě Kristovo vykoupení. Být naplněn Duchem svatým znamená naslouchat Jeho radám. Jsme připraveni tak žít?

Vítězství

Vítězství

skrze Kristovu moc

Znát Ježíše znamená vše

Otázka bohatého mládence „co mám dělat, abych získal věčný život?“ je otázkou, která nás nikdy neopouští. Člověk byl stvořen k životu. A nejvíce ze všeho chce žít. A když přichází chvíle smrti, chytá se člověk zoufale života, ať by byl jakkoli zoufalý. Smrt je nezvaným hostem. Za záchranu života je člověk ochoten zaplatit jakoukoliv cenu, přinést jakoukoliv obět'. „Co mám dělat, abych získal věčný život?“ – to je zoufalý výkřik lidského srdce. A Kristova odpověď zní: „Totot' jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“ (Jan 17,3)

Chápeš to? Tajemství věčného života nespočívá v prosté znalosti doktrín či příslušnosti k církvi, třebaže je jedno i druhé důležité. Tajemství spočívá v poznání úžasné bytosti Ježíše Krista. Skutečné křesťanství je přátelství dvou: člověka a Krista. To nejdůležitější v naší duchovní zkušenosti je v «KOHO» věříme a nikoli v «CO» věříme.

Hřích není ničím jiným, než důsledkem narušených vztahů mezi živými bytostmi. Hvězda, stůl nebo kámen nemohou hřešit. A proto hřích je něčím více než jen přestoupení zákona, je to ztráta lásky mezi člověkem a Kristem. V tom spočívá neustálá tragédie hříchu. Když hřeším, činím bolest Kristu, škodím sám sobě a rozbívám spojení s Bohem.

Měřítko prvního hříchu se neomezuje na zakázané ovoce a už vůbec ne na strom. Jeho pravou velikost vidíme na skutečnosti, že se Adam schovává před Bohem. To je na hříchu to nejhorší. Člověk, který před tím běžel Bohu naproti, do objetí milujícího Otce, poznal po pádu do hříchu strach a způsobil Bohu bolest. Proč Bůh trpěl? Proto, že někdo přestoupil

zákon? Nebo pro zničené vztahy?

To nás přivádí k závěru, že spasení a věčný život spočívá v znovuoživení původních vztahů s Bohem, nebo jinými slovy řečeno ve smíření s Ním. Jsme spaseni, když věříme v Ježíše Krista, když milujeme Jeho samotného, nejen Jeho jméno nebo církevní věrouku.

Ale nemůžeme milovat toho, koho neznáme. Proto nepřítel udělá vše možné, aby nás od Boha oddálil nebo nás přivedl k chybné představě o Něm. Nepřítel nechce, abychom Krista znali; ale ještě horší je, že chce, abychom o něm přemýšleli jako o despotovi, který má radost jen ze zachovávaní prázdných formalit. Taková představa o Bohu vzbuzuje nikoliv lásku, ale strach a otrockou poslušnost. A výsledkem je smutné a formální náboženství. Nepřítel je spokojen, protože dosáhl svého. Vzdálil nás od Boha tím, že nám o Něm vnutil falešnou představu.

Znát Ježíše znamená všechno! Vždyť když ho poznáme takového, jakým ve skutečnosti je, když prožijeme, co se odehrálo na Golgotě, a když poznáme, že na náš odpor odpovídá láskou, pak není možné, abychom jeho lásku neopětovali. A když si Krista zamilujeme, pak určitě zatoužíme být mu podobní, žít tak, jak chce on, abychom vždy v Jeho tváři viděli šťastný úsměv. Postupně se vzdáme všeho, co jej zarmucuje a začneme dělat to, co mu přináší radost a nám štěstí.

Znát Ježíše znamená všechno, protože spasení není závislé na lidském snažení. Je to Boží dar a je obsažen v osobě Ježíše Krista. Spasení od Ježíše Krista nepřichází. Spasením je Ježíš Kristus sám. Přijmout spasení znamená přijmout Ježíše Krista. Když apoštol Jan hovoří o poznání Krista, pak nehovoří o teoretických znalostech. Jan žil v době, kdy převládalo řecké chápání. Řekové stavěli teoretické znalosti nade všechno. Řek dříve než řekl, že zná květinu, šel do knihovny a prostudoval o této otázce všechnu naučnou literaturu. Jan ale přemýšlel jinak. Jemu nestačilo pročtení knih. Dříve než řekl, že zná květinu, šel na pole, díval se na ni, dotýkal se jí rukama a dýchal její vůni.

«Znát» pro Řeky doby apoštola Jana znamenalo nashromáždit teoretické znalosti. Pro milovaného učedníka «znát» znamenalo nashromáždit životní zkušenosti. V kritických situacích jsou teoretické znalosti nic ve srovnání s nashromážděnými zkušenostmi.

Ostatní učedníci byli ohraničeni tím, že naslouchali Ježíšovým slovům. Ale Janovi to bylo málo. Přicházel k Učíteli a kladl hlavu na jeho hrud' vedle srdce. Rozdíl byl zřejmý, když nastala chvíle krize. Když Židé zatklí Ježíše a odvedli jej na Golgotu, všichni jej opustili. Jan byl jediným, kdo Ježíše doprovázel. A to bylo možné díky tomu, že se neomezoval jen na naslouchání, ale znal Krista z osobní zkušenosti (viz Jan 19,26.27).

My lidé děláme všechno složitým, když bereme věcem jejich přirozenou krásu. Boží pravda je prostá jako květina nebo dětský úsměv: „Totot' jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“ (Jan 17,3).

V této knize jsem se snažil jednoduchou formou vysvětlit proces obrácení a křesťanský život. Teologové k tomu pravidelně používají takové termíny, jako jsou *ospravedlnění z víry, připočtená spravedlnost, propůjčená spravedlnost, posvěcení a oslavení*. Jestli jsi postřehl, já jsem je nepoužil ani jednou, přesto jsou v této knize obsaženy.

V první kapitole jsem vzpomínal bohatého mládence. Smutný příběh člověka, snažícího se dosáhnout spravedlnosti vlastními silami. Výsledkem je prázdný, nesmyslný život. Moje osobní zkušenost byla mnohokrát podobná zkušenosti bohatého mládence.

Ve třetí kapitole jsem se pokusil dostupnou formou vysvětlit hluboké pravdy odpuštění, vykoupení a ospravedlnění.

Kristus na kříži nás nejen osvobodil od viny, ale přinesl i náhradu. Svoji smrtí zaplatil za naše hříchy. Jednali s ním tak, jak jsme to zasloužili my. Postavil se na naše místo, abychom mohli být dnes na Jeho místě. Nabízí nám využít Jeho zásluhy a jeho spravedlnost, bere na sebe naše hříchy a platí za ně jejich cenu na kříži. Když vzhlížíme k Jeho oběti, jsme pokořeni Boží láskou. Ježíš nás smířil s Otcem a daroval nám *ospravedlnění*. V důsledku toho jsme získali novou přirozenost, která se jmenuje *připočtená spravedlnost*.

Proč ale, když jsme ospravedlněni a smířeni s Bohem, stále zakoušíme touhu hřešit? A zde hovoříme o dvou přirozenostech. Je potřebí, abychom živili přirozenost Kristovu prostřednictvím modlitby, studia Bible, šíření evangelia, a současně mořili hladem starou přirozenost. Jinými slovy musíme chodit s Bohem tak, jak to dělali Enoch, Noe, Abraham a David. A tento proces se nazývá *posvěcením*. Bez ohledu na to boj pokračuje až do Kristova návratu. Teprve pak dojde k druhému zázraku: Bůh nás navždy osvobodí od hříšné přirozenosti. Dojde k takzvanému *oslavení*.

Ale dokud se Kristus nevrátí, cesta pokračuje a Ježíš Kristus denně s námi přebývá prostřednictvím Svatého Ducha a naplňuje nás svojí spravedlností. A to už je *spravedlnost propůjčená*.

Snažil jsem se více hovořit o praxi, ne o teorii. Místo toho, abych odpovídal na otázku «CO», odpovídal jsem na otázku «JAK». Ale nic z toho by nemělo žádnou cenu bez odpovědi na otázku «KDO». Kristus, ústřední postava této knihy, ten se musí stát centrem našeho života, jestliže se chceme stát vítězi.

Nezapomenutelný dojem na mne udělala příhoda ze Spojených států.

V centru Chicaga založilo 36 dětí požár, který zachvátil první patro školy. Schody byly v dýmu a plamenech. Únikové východy byly nedostupné. Všech 36 dětí se v hrůze přitisklo k oknům. Hasiči tu ještě nebyli, dokonce ani policie nebyla poblíž. Zdálo se, že děti jsou odsouzeny k zahynutí.

Mark Spenser bydlel o dva bloky dál. Přiběhl ke škole a křičel na děti, aby rozbily okna. Střepy zařinčely o chodník.

Mark byl dobře urostlý a svalnatý. Jeho vzhled, výraz tváře i klidný hlas působily jistotu. Právě proto, když na ně zakřičel: „Skákejte, já vás budu chytat!“, poslechli a začali jeden po druhém vyskakovat z hořící budovy. Mark je chytil a dával na zem. Nakonec byli všichni zachráněni. Všichni kromě malého Majka. Díval se dolů a nemohl se rozhodnout ke skoku vpřed. Mark na něj křičel, prosil, poroučel a stále znovu opakoval: „Skoč, nic se ti nestane, já tě chytím!“

Majkova učitelka volala: „Majku skoč!“ Třicet pět spolužáků křičelo: „Skoč, Majku, skoč! My jsme skočili, ty to taky zvládneš!“

Ale chlapec byl strachem jako přikovaný. Pak přijeli hasiči a oheň uhasili a vynesli otci nehybné ohořelé tělo malého Majka, syna Marka Spensera.

Co se stalo? Co Majkovi bránilo? Nevíme. Dokonce ani Mark Spenser to nemohl pochopit. Byl milujícím otcem a dal Majkovi vše potřebné, hrával si s ním, byl na něj vlídný. Ve chvíli, kdy se Majkův život jako kyvadlo kolébal mezi nadějí a zoufalstvím, mezi vítězstvím a tragédií, mezi životem a smrtí, byl Mark vedle, prosil, přemlouval, aby syn skočil dolů, ne na studený asfalt, ale do nadějného otcova objetí. Ale nevyšlo to a Majk zemřel.

A co uděláme my? Skočíme do rozpřáhnutého Otcova objetí anebo ztuhneme strachy jako malý Majk, protože plamen formalismu nám vnutil zkažený obraz Boha jako nespravedlivého a krutého tyрана?

OBSAH

Moc — abychom udělali správnou volbu	4
Moc — abychom se mohli potkat sami se sebou	8
Moc — abychom milovali	12
Moc — abychom věřili	18
Moc — abychom se změnili	27
Moc — abychom se stali přáteli	31
Moc — abychom dosáhli dokonalosti	36
Moc — abychom uchránili přátelství	41
Moc — abychom nabyli pevnosti	47
Moc — abychom mluvili	51
Moc — abychom sjednocovali	54
Vítězství skrze Kristovu moc	59

Alexandr Bujon

Moc vítězit

Překlad do českého jazyka Bedřich Čihala

Grafická úprava obálky A.G. Borotilov

Vlastním nákladem vydal Bedřich Čihala

Vydání první

Září 2007

Vytiskla tiskárna Euro-Print Přerov s.r.o.